

***Zvláštna informácia
týkajúca sa publikácie článkov
v budúcich číslach Ozvien
po Vincentskom mesiaci Otcov Direktorov***

Počas **mesiaca júla 2001** prebiehal v Materinci Vincentský mesiac pre provinciálnych direktorov dcér kresťanskej lásky. Celkovo ich malo byť 76. Niektorí z nich mali v poslednej chvíli zábranu a nemohli prísť, čo veľmi ľutovali. Spomedzi účastníkov len 4 kňazi sa zúčastnili posledného Vincentského mesiaca, ktorý sa uskutočnil v roku 1990.

Články vo svojej integrálnosti vyjdú v časopise Otcov Lazaristov *Vincentiana*. Komisia Ozvien uznáva kvalitu a bohatstvo, ktoré odovzdali všetci prednášatelia, ale môže vydať len niektoré z prednášok alebo príhovorov, ktoré "nás môžu obnoviť v našej prvotnej horlivosti".

Aby ste mali predstavu o ich práci a úvahách počas štyroch týždňov stretnutia, podávame vám v skratke ich program:

1. týždeň: Poznanie Spoločnosti
2. týždeň: Úloha Provinciálneho direktora
3. týždeň: Služba Provinciálneho direktora v rámci formácie
4. týždeň: Prípravná cesta k budúcemu generálnemu zhromaždeniu: revízia Konštitúcií.

***Predstavenie Spoločnosti
dcér kresťanskej lásky
svätého Vincenta de Paul***

Vincentký mesiac Provinciálnych direktorov
Paríž, 3. júla 2001
Matka Juana ELIZONDO
Generálna predstaviteľka

Spoločnosť, ktorá bola v XVII. storočí založená svätým
Vincentom a svätou Lujzou, je dnes v Cirkvi známa pod menom:

**Spoločnosť dcér kresťanskej lásky svätého Vincenta de Paul,
služobníc chudobných.**

SPOLOČNOSŤ VČERA A DNES

Pôvod

Zrodila sa ako odpoveď na mnohé potreby nespočetných chudobných, ktorí existovali v tom čase, na začiatku XVII. storočia vo Francúzsku. Svätý Vincent začína zakladanie Bratstiev kresťanskej lásky v Châtillon sur Chalaronne. Prvé dobrovoľníčky v dedinách boli ženy, naučené na tvrdé práce od detstva. V Paríži sú to dámy, často z vyšších vrstiev, ktoré sa hlásia do Bratstiev. Keďže sú zaujaté službou v bratstvách a požiadavky svojich rodín a spoločenského života, tak zanedbávajú túto službu chudobným. Preto, aby sa mohlo čeliť biede, treba dedinské ženy, ktoré majú rady chudobných, budú vždy disponované a pripravené vykonávať im aj tie najnižšie služby, ktoré sa nehodili pre "vyššie postavené osoby", ako: pripravovať jedlo, ošetriť chorého alebo upratať podkrovnú izbu.

Počas ľudových misií, na ktorých kázal sám svätý Vincent, Margita Naseau, mladá pastierka kráv zo Suresnes, ktorá sa sama naučila čítať a písať, počuje ho hovoriť o jeho zámere poslať k chudobným dievčatá – dobrovoľníčky; ved' napokon i obetuje svoj život, keď ako nakazená morom pri jednej chorej žene, ktorú prichýlila vo svojej izbe. Margita prichádza do Paríža v roku 1630. Vincent ju zveruje Lujze de Marillac, aby ju pripravila na službu chudobným. Prichádzajú ďalšie ženy a devy a spoločne, pod vedením Lujzy de Marillac vytvárajú nový inštitút: **Spoločnosť dcér kresťanskej lásky.**

Pre službu chudobným

Najskôr sa starali o chudobných chorých v ich príbytkoch, v mestách a na dedinách – čo bola veľká novota rodiacej sa inštitúcie – potom postupne podľa potrieb ošetrovali chorých v nemocniciach, učili chudobné dievčatá, starali sa o nájdené deti,

galejníkov, ranených vojakov na bojiskách, utečencov, starcov, pomätených a ďalších...

Služba má byť celistvá, musí zaberat' celú osobu, telo i dušu, t. j. telesná a duchovná služba. Všetko toto bolo veľmi dobre skonkretizované v prvom článku Všeobecných pravidiel:

"Hlavný cieľ, pre ktorý Boh povolal a zhromaždil dcéry kresťanskej lásky je: aby ctili nášho Pána Ježiša Krista ako prameň a vzor každej lásky, slúžiac mu telesne a duševne v osobe chudobných, už či sú to chorí, alebo deti, alebo väzni, alebo iní, ktorí sa hanbia prejaviť svoje potreby..."

Služba poskytnutá chudobnému, je službou samému Ježišovi Kristovi, ktorý sa chcel stotožniť s nimi: *"a tak slúžiac chudobným slúžime Ježišovi Kristovi"*.¹

Poznáme veľmi dobre bohatú doktrínu, rozvinutú našimi Zakladateľmi v konferenciách a spisoch, zvlášť čo sa týka cieľa a kvality služby.

Svätý Vincent vytvoril inštitúciu, otvorenú smerom do budúcnosti:

*"Hľa, dcéry moje – hovorieval svätý Vincent – taký bol začiatok vašej Spoločnosti. A pretože vtedy ešte nebola taká, akou je teraz, môžeme veriť, že ešte nie je takou, akou bude, keď ju Boh povedie, kde on chce."*²

Dnes pokračujeme v uskutočňovaní **klasických služieb**, ktoré zodpovedajú stále platným druhom chudoby a ktoré existujú až do dnešných dní, služby ako ošetrovanie chorých všetkých druhov, školy, pozornosť k deťom, mládeži, starým ľuďom,

¹ Svätý Vincent, Konferencia z 13. februára 1646, Coste IX, str. 252.

² Coste IX, str. 245: Konferencia z 13. februára 1646.

utečencom; ale pripájame k nim odpovede na chudobu, ktorá má novú tvár: droga a jej následky, chorí na AIDS, väzni, vážne dôsledky rozpadu rodiny: ponižovaním žien, ťažkovychovateľné deti, nezamestnanosť a jej dopad na život, jednotlivé služby pri rôznych katastrofách, vojnách, hromadných odchodov kvôli rôznych nebezpečným situáciám, pre utečencov, bezdomovcov, atď...

V krajinách, kde Spoločnosť pracuje už mnohé roky, ba aj storočia, veľké politické, ekonomické a sociálne premeny, ktoré podstúpili spôsobujú, že veľká časť sociálnych služieb prešla do verejnej moci, avšak stále pretrvávajú skupiny ľudí, vysunutých na okraj, vylúčených z týchto služieb, ako aj činnosti, ktoré nie sú tak podchytené vládami, ako napríklad prijatie, počúvanie. Mnohé sestry sa púšťajú do tejto služby. Stále viac naše kanonické provincie v Európe a v Spojených štátoch rozbiehajú dobrovoľné služby, kde môžu títo chudobní slobodne prichádzať. Pokúšame sa žiť to, čo nám hovorí Svätý Otec vo *Vita Consecrata*:

*"Treba... sa zaoberať tým, čo svet zanedbáva, veľkodušne a odvážne odpovedať – hoci nutne vo veľmi obmedzenej miere – na nové formy chudoby, najmä na najopustenejších miestach."*³

Sekulárne, nie rehoľníčky

Spoločnosť je prvá ustanovizeň, ktorej členky, ženy, celkom obetované Bohu, nie klauzurované, nie rehoľníčky, sú pripravené slúžiť chudobným v ich príbytkoch. Na tú dobu je to skutočná revolúcia ponímania zasväteného života.

Svätý Vincent sestrám, poslaným do provincie, upresňuje odpoveď, ktorú majú dať pánovi biskupovi, ak sa ich bude pýtať, či sú rehoľníčky:

³ VC, č. 63.

*"... odpovedzte, že nie ste rehoľnicami, lebo keď si tieto aj veľmi ctíte, nemohli by ste ich nasledovať, veď by ste museli žiť za kláštornými múrmi a vtedy by sa mohlo povedať: zbohom, služba chudobným! Povedzte mu, že ste chudobnými dcérami kresťanskej lásky, slúžite Bohu v osobe chudobných, slobodne ste sa rozhodli do Spoločnosti vstúpiť a môžete túto aj opustiť."*⁴

Inokedy svätý Vincent povie:

*"Dcéra kresťanskej lásky je stále vo svete. Máte povolanie, ktoré vás zaväzuje pomáhať všetkým bez rozdielu, mužom, ženám, deťom a vo všeobecnosti všetkým chudobným, ktorí vás potrebujú."*⁵

Byť "vo svete, aby ste "pomáhali všetkým osobám" nebolo zlučiteľné so stavom "rehoľníčky" tej doby, ktorá bola nútená žiť v klauzúre. To by zabránilo pohyb "prichádzať a vychádzať"⁶, ktorý svätá Lujza spoznala pri jej duchovnom osvietení.

Jeden z textov, v ktorom náš Zakladateľ vyjadruje najkategorickejšie sekulárny charakter Spoločnosti, je odpoveď Jakubovi de la Fosse 7. februára 1660:

*"... Dcéry kresťanskej lásky nie sú rehoľníčky, ale devy, ktoré vychádzajú a prichádzajú ako sekulárne osoby."*⁷

V pravidlách sestier pre farnosť zakladateľ mimoriadne zdôrazňuje prvky, ktoré v sekulárnom živote sestier sú rovnocenné a slúžia za ochranu, ktorú nachádza rehoľníčka vo svojom kláštore. Tento text je prevzatý do Konštitúcií:

"Nepokladajú sa za rehoľnice, tento stav by nebol vhodný pre prácu ich povolania."

⁴ Coste IX, str. 533: Koferencia z 22. októbra 1650.

⁵ Coste X, str. 452: Konferencia zo 6. januára 1658.

⁶ Svätá Lujza, Duchovné spisy, A 2, str. 3.

⁷ Coste VIII, str. 237.

Keďže sú viac vystavené príležitostiam k hriechu ako rehoľnice v klauzúre, a majú

- *za kláštor iba domy nemocných a dom, kde býva predstavená,*
- *za celu najatú izbu,*
- *za kaplnku farský kostol,*
- *za kláštornú chodbu ulice mesta,*
- *za klauzúru poslušnosť, nemajú ísť inde iba k nemocným alebo tam, kde to vyžaduje ich služba,*
- *za kláštorne mreže bázeň Božiu,*
- *za závoj svätú skromnosť,*

a nech nemajú inú ambíciu pre zaistenie svojho povolania ako

- *neustálu dôveru v Božiu Prozreteľnosť a*
- *darovanie sa jej celou bytosťou a službou v osobe chudobných,*

V tomto zmysle majú mať toľko, ba ešte viac čnosti, ako sa vyžaduje od rehoľníc,

Preto

sa vynasnažia správať sa všade aspoň tak zdržanlivo a uzobrato a príkladne ako pravé rehoľnice vo svojich kláštoroch.¹⁸

V súčasnosti existuje mnoho rehoľníčiek, ktoré nie sú povinné žiť v klauzúre, a preto sa môžu voľne venovať vonkajším službám podľa ich charizmy. Dcéry kresťanskej lásky zostávajú naďalej **sekulárne**, pretože ich sľuby nemajú rehoľný charakter. Ľudia nechápu dosť dobre všetky tieto rozdiely.

V komunite

Od oficiálneho dátumu založenia Spoločnosti, 29. novembra 1633, sestry sa zhromažďujú, aby prežívali ideál komunitného

⁸ Coste X, str. 661: Konferencia z 24. augusta 1659.

života vzhľadom k lepšej službe chudobným. Obom Zakladateľom na tom veľmi záležalo. Sestrám hovorili, že boli "povolané a zhromaždené pre službu chudobným". Svätý Vincent venoval viaceré zo svojich poučení tejto téme, vysvetľoval jedinečnosť, výhody, ťažkosti, riešenia na ne s osobitným dôrazom na nutnosti vzájomného odpustenia. Svätá Lujza obdivuhodne vedie miestne komunity prostredníctvom svojej korešpondencie.

Dnes, po štyroch storočiach, naše Konštitúcie a Štatúty stále určujú komunitnému životu svoju dôležitosť: poslanie sa nemôže bez neho zaobiť. Sestry, ktoré uskutočňujú svoju službu v stále náročnejších a stresujúcich situáciách, potrebujú uznanie, pochopenie, vypočutie a oporu sesterskej komunity. Účasť komunity je jedným zo spôsobov skonkretizovania príslušnosti k Spoločnosti, tak dôležitej vo svete, ktorému stále viac hrozí anonymát a osamotenosť. Komunitný život má navyše hodnotu ako prostriedok evanjelizácie: *"aby všetci boli jedno... ako svet uveril, že si ma ty poslal".⁹*

Je isté, že spôsoby komunitného života nie sú už tie isté, nie sú uniformované ako v čase založenia a počas dlhých rokov po ňom. Zmenili sa spôsoby služby a z toho istého dôvodu aj spôsoby života v komunite. Je veľmi mnoho variant, zavedených v súlade s požiadavkami rozmanitých situácií, v ktorých plnia sestry svoju službu.

Formuly sú početné a rozmanité, podľa toho, či ide o komunitu, zloženú zo starších sestier, ktoré majú viac času na komunitné stretnutia alebo o sestry, ktoré majú pracovnú činnosť, a sú povinné vedieť zosúladiť čas služby s chvíľami stretnutia k rozjímaniu, modlitbe, stolovaniu, rekreácii, atď. Podstatné je, aby sa našla správna miera, aby sa tak neupadlo do extrémov, ani k nedostatčnosti alebo ešte horšie, k nedostatku. Naše mladé sestry požadujú komunitný život. Komunitný plán je účinný

⁹ Ján 17, 21.

nástroj, ktorý umožňuje upraviť tieto modality pri zachovaní podstaty podľa Konštitúcií a Štatútov.

Vo vlastnom duchu

Keď sme dobre definovali charizmu, týkajúcu sa "služby chudobným, najopustenejším, obetiam akéhokoľvek druhu biedy", netreba zanedbať ducha, v akom má byť táto služba vykonávaná. Svätý Vincent určil, že pozostáva v troch čnostiach: pokore, jednoduchosti a láske; sú to vlastné čnosti, ktoré majú urobiť sestry schopnými v ich poslaní služby pri najbiednejších, čo nie je vždy ľahké. Tieto dispozície pomáhajú dcéram kresťanskej lásky spoznať a uznať ľudskú dôstojnosť chudobných. Sú ich "Pánmi a Učiteľmi". Jednoduchosť, ktorú svätý Vincent nazýva svojim evanjeliom, spôsobuje, že dcéry kresťanskej lásky sa ľahko približujú k chudobným, naväzujú s nimi bratské a pravdivé vzťahy. Tieto čnosti umožňujú služobnícom chudobných plniť ich poslanie v podmienkach, niekedy veľmi ťažkých. Učia ich, že treba v určitej chvíli obrátiť medailu, aby v nich videli Kristovu tvár.

V jednoduchom, skromnom životnom štýle

Jednoduchý a skromný životný štýl stane sa jedným z aspektov, na ktorý budú naliehať Zakladatelia. V konferencii z 25. januára 1643: "O nasledovaní dedinských diev", svätý Vincent vyjadrí svoju myšlienku o spôsobe života, ktorý si praje pre členky Spoločnosti. Majú vlastniť čnosti dedinských diev: pokoru, jednoduchosť, striedmosť v jedení, čistotu, skromnosť, chudobu, poslušnosť... Túto konferenciu zakončí takto:

"Vedzte, dcéry moje, ak som vám kedy hovoril o dôležitej a vážnej veci, tak je ňou zaiste táto, o ktorej ste počuli, totižto, že sa máte usilovať o ducha pravých dedinských diev. Vy, ktoré ste tento dar už od svojej prírody dostali od Pána Boha, usilujte sa zachovať si ho; vy však, ktoré ho

*ešte nemáte, usilujte sa nadobudnúť si ho spôsobom, ktorý som vám označil. Keby prišli devy z popredných rodín s tým úmyslom, aby vstúpili do vašej Spoločnosti, môžu byť prijaté iba pod tou podmienkou, že budú naozaj telom a dušou tak žiť, ako devy, ktoré majú skutočne ducha dobrých dedinských diev."*¹⁰

Svätý Vincent a svätá Lujza založili pevnú Spoločnosť, schopnú na tvrdú úlohu, ktorú vyžaduje ich charizma; spoločnosť, založená na skale lásky, pokory, jednoduchosti, s pridaním odvahy, striedmosti, chudoby a zdravého úsudku jednoduchých ľudí. Dokazuje to niekoľko rukolapných viet: *"Máte právo len na živobytie a ošatenie; zvyšok patrí službe chudobným."*¹¹ *"Ach, kto by chcel byť bohatý, keď Boží Syn chcel byť chudobným"*¹², povie ešte Zakladateľ. Teda, tu niet miesta na zbytočné, ani na utrácanie.

Svätá Lujza hovorí: *"... svätá chudoba a dôvera v Boha... sú dva základy Spoločnosti dcér kresťanskej lásky..."*¹³

Misionárska spoločnosť

Zakladatelia, v presvedčení, že Kristova láska, ktorá ich po-báda, nepozná hranice, poslali prvú skupinu sestier do Poľska. Spoločnosť bola od zrodu misionárska. Naše Konštitúcie potvr-dzujú tento misionársky charakter:

*"Spoločnosť má misionársky charakter. Snaží sa udržať si pružnosť, potrebnú pohyblivosť, aby bola schopná zodpovedať požiadavkám Cirkvi vzhľadom na všetky formy chudoby. Ako ich Zakladatelia snažia sa nájsť chudobných tam, kde sú, a vy-hľadávajú najopustenejších a najviac zaznávaných. Svätý Vincent posielal svoje duchovné dcéry už od počiatku Spoločnosti s odvahou apoštolov na cesty sveta."*¹⁴

¹⁰ Coste IX, str. 93.

¹¹ Coste IX, str. 89: Konferencia z 25. januára 1643.

¹² Coste X, str. 205: Konferencia z 20. augusta 1656.

¹³ *Svätá Lujza*, Duchovné spisy, L 489.

¹⁴ K 2.10.

Spoločnosť pokračuje v tejto misii **bez hraníc** až dodnes, čo sa týka druhu služby, ako aj krajín, kde je povolávaná, ako nám to označujú naše Konštitúcie:

"Dcéry kresťanskej lásky sa učia v škole Božieho Syna, že niet takej biedy, ktorá by im mohla byť cudzia... Mnoho je druhov chudoby, mnoho je spôsobov služby..."¹⁵

18. 1. 1655 bola Spoločnosť potvrdená parížskym arcibiskupom, kardinálom de Retz a 6. 6. 1668 ju schválil pápež Klement IX.

V súčasnosti Spoločnosť je uznávaná v Cirkvi ako spoločnosť apoštolského života, žijúca v spoločenstve, ktoré zaručuje žiť evanjeliové rady čistoty, chudoby a poslušnosti, ktoré prijímajú od služby chudobným svoj špecifický charakter.

Zastúpenie Spoločnosti vo svete, údaje k dnešnému dňu:

Spoločnosť má **23 861 sestier**, z ktorých
324 sestier v seminároch
809 sestier bez sľubov
22 728 sestier so sľubmi

Týchto **23 861** sestier je rozmiestnených do

90 krajín
78 provincií
1 oblasti
2 678 domov

Naša prítomnosť podľa kontinentov je nasledovná:

Afrika **19 krajín**
9 provincií
144 domov
959 sestier, ktoré obetavo
slúžia pre tých najchudobnejších.

¹⁵ K 1.8.

Amerika

Väčšina krajín Ameriky (Severnej, Strednej, Južnej), ako aj veľkých Karibských ostrovov ráta s prítomnosťou a službou **5 987 dcér kresťanskej lásky**, v **23 krajinách a 796 domoch**. Ich diela tvoria veľkú variéte.

Spojené štáty a Kanada: 2 krajiny
5 provincií
130 domov
1 006 sestier

Južná Amerika, hovoriaca po španielsky: 20 krajín
15 provincií
411 domov
3 111 sestier.

Južná Amerika, hovoriaca po portugalsky: 1 krajina
6 provincií
255 domov
1 810 sestier

Ázia

Dcéry kresťanskej lásky s radosťou slúžia Pánovi v:

17 krajinách
9 provinciách
212 domoch
1 685 sestier

Austrália, vrátane ostrovov Fidži a Nový Zéland:

3 krajiny
1 provincia
17 domov
80 sestier

Tak, ako môžeme konštatovať, sestry nie sú početné na tomto obrovskom území. Avšak ich služba, zvlášť zameraná v prospech prisťahovalcov, ktorí sa nevedia začleniť do života krajiny, pri domorodcoch, telesne a duševne postihnutých deťoch, atď. si zasluhuje osobitnú zmienku.

Európa

Napriek ťažkým chvíľam, ktorými prechádza Spoločnosť kvôli poklesu povolaní, je zastúpená v:

28 krajinách
32 provinciách
1 oblasti
1 509 domoch
15 210 sestier

ZASTÚPENIE SPOLOČNOSTI PODĽA KONTINENTOV

Kontinenty	Krajina	Provincie	Oblasť	Domy	Celkový počet sestier	Sestry v seminári	Priem. vek
Afrika	19	9	-	144	959	63	47,68
Juž. Amerika špan. jazyk portug. jazyk	20	15	-	411	111	67	56,70
	1	6	-	255	810	24	61,60
Sev. Amerika	2	5	-	130	6	1	68,70
Ázia	17	9	-	212	685	94	51,98
Európa	28	32	1	1509	210	75	69,17
Oceánia	3	1	-	17	80	-	66,03
CELKOVO	90	77	1	2 678	23 861	324	65

V súčasnosti **Spoločnosť je prítomná na 5-tich kontinentoch a v najchudobnejších krajinách.** Počas posledných piatich rokov boli otvorené tieto nové misie:

Afrika: 1995: Angola; 1996: Ghana; 2000: Líbia; 2001: Čad a premýšľame nad odpoveďou nad novou výzvou z Keni. Sestry, ktoré prišli do Sierra Leone v roku 1997, boli nútené okamžite odísť následkom tragických udalostí, ktoré sa tam odohrali. Dúfajú, že sa tam budú môcť vrátiť, akonáhle to okolnosti dovoľia.

Amerika: Vďaka našim sestrám z Los Altos Hills (Kalifornia), Spoločnosť mohla rozšíriť svoju službu na Aljaške.

Ázia: Naposledy odvážne odišli sestry z Thajskej provincie do Kambodže a Laosu.

Európa: Ďalšie miesto rozšírenia sa umiestňuje vo Východnej Európe a Ázii. Po páde komunizmu naše provincie z Poľska a Slovenska otvorili päť domov na Ukrajine, dva v Bielorusku a dva v Ázii: jeden na Sibíri a druhý v Kazachstane.

Zdá sa nám dôležité vyzdvihnúť prítomnosť dcér kresťanskej lásky v mohamedánskych krajinách: Alžírsko, Indonézia, Irán, Líbya, Maroko, Maurítania, Tunisko, Turecko, atď.

Stále sú platné slová svätého Vincenta: *"Dcéry kresťanskej lásky... sú dcéry, ktoré vychádzajú a prichádzajú ako sekulárne osoby..."*¹⁶, pomáhajú im ísť všade. Spoločnosť, verná tomuto duchu, sa snaží byť disponovaná a mobilná, aby zodpovedala na nové výzvy.

Vývoj Spoločnosti

Boh, ktorý je pôvodcom a Učiteľom Spoločnosti, ju vedie, kam chce. Niet pochyb, že ju premiestňuje tam, kde sú chudobní.

Spoločnosť, vo svojom celku, **vidí svoje členky ubúdať** každým rokom dosť vo veľkom počte. Ak zväzíme len posledných desať rokov, náš počet sa zmenšil o 6 315 sestier, čo ročne činí priemerne asi 630 sestier. Úmrtia a odchody sú dva faktory tohto veľkého poklesu. **Úmrtia** zodpovedajú početným vstupom spreď 50 a 60 rokov. Okolo rokov 1940, 1950 ba dokonca 1960, európske a americké semináre mali okolo stovky sestier. Spoločnosť mala mimoriadny nárast, a prirodzene – to je pravidlo

¹⁶ Coste VIII, str. 237: List p. de la Fosse, zo 7. februára 1660.

ľudského života – treba sa vrátiť do Otcovského domu. V súčasnosti vidíme menej **odchodov** zo Spoločnosti v porovnaní s rokmi po II. Vatikánskom koncile. V priebehu týchto posledných desať rokov, opustilo Spoločnosť priemerne asi 0,38 a 0,54 %. Samozrejme, je to stále mnoho.

Tieto poklesy, či už úmrtia alebo odchody, ktoré sa ukazujú normálnymi, sú veľmi ďaleko od toho, aby boli vyrovnané vstupmi; je to náš najväčší problém Západnej Európy a Spojených štátov a tiež sa začína pociťovať v ďalších krajinách. Už niekoľko rokov sa znižuje počet sestier a starnutie provincií má **veľký dopad na diela**. Niektoré provincie boli nútené zanechať veľký počet služieb, hoci sestry zostávajú v činnosti až do pokročilého veku. Počas týchto posledných desať rokov **znižil sa počet domov o 491**.

Starnutie a pokles sestier v pracovnej činnosti si vyžaduje reštruktúraciu provincií: v júni t. r., po dlhoročnej príprave, šesť provincií Francúzska sa združili odvážne do dvoch. Je to príklad, ktorý bude potrebné nasledovať v ďalších krajinách a provinciách, či už v Európe ako aj v Spojených štátoch.

Avšak počet provincií v Spoločnosti sa nezmenšil, pretože boli vytvorené **nové provincie: Burundi-Rwanda, Kamerun, Chile, Erytrea, Etiópia, Nigéria, Haiti a Thajsko**. Minulý rok bola ustanovená druhá provincia v **Indii**.

Postupne, ako sa Spoločnosť znižuje počtom, rozvíja sa smerom k tým najpotrebnejším. Boh nás vedie k najchudobnejším v Afrike a vo východnej Európe, kde sme doteraz neboli prítomní a výzvy stále pokračujú...

V **Afrike a Ázii** sa v súčasnosti zvyšuje počet sestier v provinciách. V **Afrike: Stredná Afrika** (Burundi-Rwanda), **Kamerun, Kongo, Madagaskar, Mozambik, Nigéria**; pre **Áziu: Čína, Filipíny, India, Indonézia a Vietnam**.

V tomto čase má najväčší počet povolaní provincia **Vietnam**.

Nie je ťažké predstaviť súčasnú situáciu Spoločnosti a jej číselný a zemepisný vývoj. Realita je tu a musíme sa usilovať čeliť jej bez strachu alebo znechutenia. Najťažšie je určiť príčiny tohto vývoja, predovšetkým príčiny umenšovania povolání v niektorých krajinách a niektorých provinciách. O tento fenomén sa delíme s väčšinou rehoľných kongregácií. Medzi vplyvy môžeme zaradiť a citovať nasledujúce faktory: sekularizácia, odkresťančovanie, konzumná spoločnosť, materializmus vo všeobecnosti, erotizmus, zničenie duchovných, morálnych, ľudských hodnôt, zničenie rodín. Všetko toto netvorí ten najlepší "kultúrny odvar" pre povolania k zasvätenému životu. Treba k nim pridať zmenšovanie počtu detí v rodine. Chýba teda prvotná surovina. Treba si tiež uvedomiť veľký počet nových inštitútov a duchovných a apoštolských hnutí, ktoré vznikajú. Ďalší, veľmi dôležitý faktorom v poklese povolání je aktívna účasť laikov v Cirkvi a ich funkcie. Čo sa nás týka, keďže ide o charizmu, ktorá sa vyjadruje mnohými a rozmanitými sociálnymi dielami v prospech chudobných, poznáme veľký počet združení, nevládných organizácií, laických skupín, ktoré sa venujú týmto službám. Znamená to, že nie sme už tak potrebné v súčasnom svete? Ďaleko od toho, existujú mnohé opustené sektory, "ktoré nikto nechce", a ktoré si žiadajú našu prítomnosť a službu.

"Treba... prejavovať vnímavosť na potreby všeobecnej i partikulárnej cirkvi, zaoberať sa tým, čo svet zanedbáva, veľkodušne a odvážne odpovedať – hoci nutne vo veľmi obmedzenej miere – na nové formy chudoby, najmä na najopustenejších miestach."¹⁷

Táto situácia je pozvaním, aby sme preskúmali skôr pravý zmysel nášho povolania. Ak by sme chceli v súčasnosti len slúžiť chudobným, nie je nevyhnutné patriť do Spoločnosti alebo do inej kongregácie, ktorá má podobnú charizmu. Avšak, tie, ktoré chcú slúžiť chudobným ako Bohu zasvätené a so všetkými charakteristikami, ktoré zakladatelia požadujú pre službu dcér

¹⁷ VC, č. 63.

kresťanskej lásky, nájdú možnosť robiť tak spolu s potrebnou oporou. Sme schopné ukázať svojim životom na tento rozdiel? Svätý Vincent chcel, aby sme boli **celkom obetované Bohu pre telesnú a duchovnú službu chudobným.**

Ďalšiu otázku, ktorú si musíme položiť, dotýka sa našej odpovede na znamenia čias. Sme dostatočne otvorené, pružné, aby sme zodpovedali na potreby súčasnosti, čo sa týka služby (formácia, informácia), životný štýl, formy komunitného života, prispôsobené požiadavkám služby?

Niektorí si myslia, že sme príliš pomalé. Avšak Spoločnosť sa usiluje zabezpečiť podstatné a udržať si zároveň potrebnú otvorenosť a pružnosť. Komunitný plán je vzácny nástroj, ktorý nám umožňuje žiť podľa požiadaviek a nárokov každého domu a každej služby.

V Ý Z V Y

Ako som to práve povedala, nepriaznivý kontext, v ktorom sestry musia žiť svoje povolanie, vyslala celú sériu výziev nám, ktoré sme prijali poslanie oživovať Spoločnosť.

Spoločné výzvy pre všetky provincie Spoločnosti

- **Udržať živú, vo svojej radikálnosti, charizmu pozornosti voči najchudobnejším, čo si vyžaduje stálu disponibilitu a mobilitu.** Len tak budeme znameniami v Cirkvi.
- **Udržať jednotu života**
zachovaním **rovnováhy** medzi tromi kľúčovými prvkami, ktoré tvoria identitu dcér kresťanskej lásky: duchovný život, život služby a spoločný sesterský život.
V súčasnosti, a z mnohých dôvodov, existuje medzi sestrami v aktívnej činnosti, veľké nebezpečenie pracovného

preťaženia a určitá tendencia aktivizmu, ktoré môžu priviesť nebezpečie, že upadnú do stavu vyčerpanosti, nielen fyzického ale tiež duchovného, pričom stratia svoje motivácie. Je to jeden z najviac uvádzaných dôvodov sestier, keď opúšťali Spoločnosť počas týchto posledných rokov. Kvôli tejto prílišnej práci môže chýbať čas na modlitbu, stretnutia a komunitné uvoľnenia. Toto môže vytvoriť za dlhšie obdobie chladné ovzdušie v komunite, povrchné vzťahy, ba aj určitú samotu. Sestry sa sťažujú na nedostatok chvíľ spoločného sesterského života, a keď tieto stretnutia existujú, tieto stretnutia neumožňujú pravú komunikáciu. Konkrétne spomínajú televíziu, ktorá zachytáva mimoriadne našu pozornosť. Sestry žiadajú zásah predstavených ako ochranné opatrenie. Zaiste, nemôžeme zovšeobecňovať, túto skutočnosť si majú overiť a zvážiť osoby, ktorí musia čeliť takejto situácii.

Špecifické výzvy podľa jednotlivých miest

Nestrácajme z dohľadu fakt, že pozorné čítanie **znamení čias** vyvoláva bezpochyby najintenzívnejšie a najnaliehavejšie špecifické výzvy podľa miest. Skutočnosť, že dnes v Európe, v Severnej Amerike, v Austrálii, v Japonsku Spoločnosť sa zmenšuje v počte a vitalite kvôli starnutiu, môže mať za následok určitú beznádej alebo znechutenie. V týchto krajinách oživenie si vyžaduje:

- **Prispôbené vedenie** veľkého počtu **starých sestier**, ktoré stále tvoria mohutný kapitál a pre ktoré Spoločnosť musí mať starosť zveriť im službu chudobným podľa ich možností. Preto je potrebné zachovať ich duchovný život, nadšenie, presvedčenia, a hoci aj nemôžu "pracovať" – na čo sa sťažujú – alebo tešiť sa z priamej služby, zostávajú autentickými dcérami kresťanskej lásky, "služobnicami chudobných" modlitbou a obetou úbytku ich síl a utrpenia.

Ako nám to potvrdzujú Konštitúcie:

"Choré a staré sestry majú dôležitú účasť na misii modlitbou a obetovaním svojich utrpení. Spoločnosť ich obklopuje starostlivosťou a láskou a pomáha im prijímať nemohúcnosť ako jednu z foriem služby."¹⁸

- V tej istej perspektíve, ktorá spočíva uviesť všetko do činnosti pre službu chudobným, zodpovední predstavení za provinciu musia:

byť vynaliezavými, aby ani jedna dcéra kresťanskej lásky nebola ochudobnená o službu, na ktorú má právo. Odchod na dôchodok po práci, ktorý niekedy trvá dlhé roky, nepredpokladá, že musí okamžite ukončiť činnosti. Sama sestra nemá zabudnúť, že chudobní na ňu čakajú a zodpovední provinciálni predstavení urobia všetko, čo je na ich dosah, aby zadosťučinili tejto potrebe. Zaiste, sú prípady, kedy choroba alebo iné okolnosti nedovolia, aby sestra pokračovala v činnosti. Všetko toto môže byť upresnené v sesterskom dialógu medzi vizitátorkou a sestrou.

Nedostatok povolání nás vedie tiež k podpore:

- **Pastorácie povolání,** ktorá, ak je dôležitá pre všetky provincie, musí byť **prioritou pre tie, ktorým chýbajú povolania,** aj keď toto vyžaduje veľa práce a veľmi malý úspech. Nikdy však by sa nemalo stať, aby beznádej a malo-myselnosť boli takými, že by brzdili naše oduševnenie k obdržaniu nových členiek, a aby nás urobili neschopnými začleniť ich do našich komunít.
- **Provincie, ktoré majú veľký počet povolání sú povinné pozorne skúmať motívy,** ktoré vedú kandidátky do Spoločnosti. Dajme prednosť kvalite pred kvantitou.

¹⁸ K 2.20.

- **Provincie, ktoré majú veľký počet mladých sestier, majú sa najviac starať o počiatočnú formáciu.** Treba bdieť nielen nad formáciou v seminári, ale tiež nad ďalšou etapou, ktorá je zverená predovšetkým sestre služobnici, miestnej komunite a počas ktorej si mladá sestra upevňuje svoje povolanie dcéry kresťanskej lásky vo všetkých oblastiach. Všetko úsilie v tomto zmysle je teda odôvodnené a má byť povzbudené vzhľadom k pomoci mladým sestrám v ich **začlenení** sa v Spoločnosti.

ŠPECIFICKÉ VÝZVY PRE OTCOV DIREKTOROV

- **Duchovné oživovanie, vedenie.** Všetko úsilie, vykonané v tomto smere a vo všetkých rovinách: osobnej, komunitnej a provinciálnej, je potrebné a odôvodnené. Niekedy sa sestry ocitnú v situáciách a v pracovných prostrediach veľmi málo prispôsobené duchovnému životu a životu viery. Sú to miesta, kde všetko, čo má vzťah s vierou a správaním podľa nej, je nielen nepochopiteľné a neprijímané, ale aj popierané a zosmiešňované. Takéto ovzdušie vedie k duchovnému ochladnutiu, stratenie motívov alebo aj strate povolania a viery. Podľa osôb, ktorých sa to týkalo, niektorým stratám povolania predchádzali takéto duševné stavy.

Tí, ktorým bolo zverené duchovné oživovanie - vedenie, a ešte viac, direktori, majú venovať osobitnú pozornosť sestrám, ktoré boli poslané plniť poslanie na miesta, kde nemajú k dispozícii potrebné prostriedky k živeniu duchovného života, vlastného zasvätenej osobe, ako je Eucharistia a sviatosť zmierenia. Niekedy nenachádzajú nikoho s kým by sa mohli podeliť o ťažkosti. Boli prípady a ešte existujú, kde majú sestry eucharistiu raz za tri mesiace. Je rozumné, aby sme ich uviedli do takých situácií? Počínali by si naši Zakladatelia takto?

- **Formácia.** Druhý aspekt, v ktorom je podstatná úloha direktora, je potrebná formácia vo všetkých etapách, ale zvlášť v počiatočnej etape: postulát, seminár, príprava na prvé sľuby. Jeho úloha v týchto etapách je nevyhnutná nielen čo sa týka stále potrebnejšieho rozlišovania, ale tiež vedenia, ktoré objasňuje a formuje.

Naše Konštitúcie mu pripisujú, presne, formáciu sestier služobníc. Majú v rukách oživovanie a vedenie miestnych komunít a musia čeliť v praxi rôznym, často ťažkým situáciám. Z toho vyplýva nevyhnutnosť formácie, vedenia a opory. Podľa Konštitúcie 3.11, miestna komunita a predovšetkým sestra služobnica sú zodpovedné za poslednú etapu počiatočnej formácie mladej sestry; je to úloha, ktorá zahŕňa tiež jej začlenenie do miestnej komunity. Nezabúdame, že podľa charakteristík súčasnej mládeže – s pozornosťou k jej veľkým hodnotám – a podľa charakteristík našich komunít v určitých krajinách, kde sú obrovské rozdiely vo veku a mentalite, stáva sa začlenenie do spoločného sesterského života veľmi ťažké. Tieto situácie si vyžadujú osobitné vedenie sestier služobníc a miestnych komunít.

Pred ukončením by som vám chcela poďakovať za všetko, čo Spoločnosť prijíma od vás, vďaka vašej kompetencii a obeťavosti. Je ťažké nájsť tie správne slová k vyjadreniu všetkého, čo od počiatku predstavovalo vedenie Misijnej kongregácie pre dcéry kresťanskej lásky, a vďaka nim, pre službu chudobným. VĎAKA!

Sestra Juana ELIZONDO
Generálna predstavená

Misijná spoločnosť a Bratstvo

Vincentký mesiac
pre provinciálnych direktorov
Paríž, 3. júla 2001
P. Fernando QUINTANO
Generálny direktor

Ú v o d

Začnem vysvetlením úmyslu alebo zámeru organizačnej komisie tohto vincentského mesiaca touto prvou konferenciou z programu. Týmto dáme všetkému pozadie, na ktoré budeme zaznamenávať všetko, čo sme počuli a rozprávali počas týchto štyroch týždňov. Jedná sa o poskytnutie rámu na obraz, na ktorom budeme v nasledujúcich dňoch rysovať obsah a voliť farbu v rôznych odtieňoch.

Adresáti tohto vincentského mesiaca sú provinciálni direktori dcér kresťanskej lásky, t. j. osemdesiat kňazov Misijnej spoločnosti, ktorí v súčasnosti majú hlavnú úlohu službu jednotlivých provincií dcér kresťanskej lásky.

Dejiny Misijnej kongregácie a Spoločnosti dcér kresťanskej lásky sú popretkávané duchovnými, apoštolskými a právnickými zväzkami, ktoré siahajú k začiatkom týchto dvoch ustanovizní. Takto skoro počas štyroch storočí existencie, pri zachovaní svojej vlastnej identity a autonómie, napísali vo vzájomnej spolupráci pekné stránky ešte nedokončenej knihy.

V Cirkvi existuje mnoho mužských a ženských kongregácií, ktoré majú tiež toho istého alebo tých istých zakladateľov. Ale myslím si, že medzi nimi nebol taký bratský vzťah ako existuje medzi Misijnou kongregáciou a Dcérami kresťanskej lásky.

ťanskej lásky. V tomto pohľade sme v zasvätenom živote nevšedný prípad.

Okrem tejto skutočnosti máme toho istého generálneho predstaveného na čele oboch spoločností, a preto si myslím, že je možné prehlásiť, že provinciálni direktori prispeli svojim dielom na udržanie tejto vzájomnej spolupráce. Ako členovia Misijnej spoločnosti, s úradom zameraným k duchovnému a apoštolskému vedeniu dcér kresťanskej lásky, nachádzajú sa vo vhodnejšej situácii k vytváraniu privilegovaného zväzku k spojeniu a spolupráci medzi dvomi spoločnosťami. Vincentský mesiac bol práve pre to zorganizovaný, aby toto mohlo pokračovať a lepšie sa realizovať aj v budúcnosti.

Táto prednáška bude praktickým priblížením. Hoci začnem dejinným prehľadom, zastavím sa pri aktuálnej skutočnosti tejto spolupráce a pri pohľade uprenom do blízkej budúcnosti.

Obsah tohto prvého príspevku bude doplnený ďalším, ktorým sa k vám prihovorím o niekoľko dní na tému o charakteristickom poslaní provinciálneho direktora¹⁹.

1. Pohľad na začiatky

Dôvod, prečo sa pohľadom vraciame späť na začiatky Misijnej spoločnosti a Spoločnosti dcér kresťanskej lásky je ten, lebo uznávame pravdivosť týchto slov: «*Dejiny nás učia*». Poznanie minulosti nám pomáha pochopiť a žiť prítomnosť s pohľadom na budúcnosť.²⁰

¹⁹ Ďalšie naprogramované prednášky budú tvoriť tiež spojenie s toutou obohatia ju. Pripomínam zvlášť prednášky o osobitosti sľubov dcér kresťanskej lásky, o zvláštnom prínose svätého Vincenta a svätej Lujzy pri vytváraní identity a duchovnosti Spoločnosti (Otec Benito Martínez) a prednášky od sestry Vivine a sestry Anne o identite a duchovnosti dcér kresťanskej lásky, ako aj príhovory viacerých sestier.

²⁰ K podrobnejšiemu štúdiu tejto témy treba pozrieť Otca Jozefa Jamet, *Vincent de Paul animátor komunitného života* (viacerí autori), str. 267-279, Salamanca 1975 ; Otec Michel Lloret, *Príhovor na generálnom zhromaždení Misijnej kongregácie*, Rím, 1992, et Otec Miguel P. Flores, štúdium autora, ktorú vlastním, ale neviem, či bola vydaná tlačou.

V duchovnom napredovaní svätého Vincenta možno vidieť postupné spoznávanie spojenia, ktoré existovalo medzi Poslaním a kresťanskou láskou, a tým aj medzi Kongregáciou a Spoločnosťou. Z toho vyplýva názov tejto prednášky. Skúsenosti z Gannes, Folleville a Châtillon mu dali spoznať chudobný ľud, ktorý zomiera od hladu kvôli veľkej chudobe a ktorý sa zatracuje, pretože nepozná základné pravdy o spáse. Postupné zakladanie bratstiev, Misijnej kongregácie a dcér kresťanskej lásky sú rôznymi odpoveďami na túto materiálnu a duchovnú biedu.

V spoločnom pohľade na tieto tri ustanovizne môžeme ich považovať za začiatok pastoračného a sociálneho programu, ktorý bolo treba zrealizovať v spolupráci s laikmi, kňazmi a zasvätenými osobami.

Tieto tri ustanovizne sú určené na ten istý cieľ: celková pozornosť voči chudobným; založené diela sú podstatné oživované tým istým duchom, tou istou láskou, tou istou pokorou. Ich členovia sa pokúšajú vďaka tomuto cieľu a duchu pokračovať v poslaní Krista, zaodievajú sa jeho duchom a používajú jeho prostriedky.

Keď sa zameriame viac na dve spoločnosti, môžeme povedať, že zakladateľ ich považoval za stelesnenie Poslania a Lásky: evanjelizácia a humanizácia sú zjednotené tak, ako sú zjednotené duchovná a telesná služba chudobnému ľudu, ktorý má rovnako hlad po Božom slove ako po chlebe. Misijná kongregácia a Spoločnosť dcér kresťanskej lásky, ako *"dve vetvy jedného stromu a dve ruky jedného tela"* existujú k nasýteniu chudobných.

Svätý Vincent hovorieval misionárom, že do kongregácie prichádzajú nielen k evanjelizácii chudobných, ale tiež aby im pomáhali v ich telesných potrebách. «Konať takto je evanjelizovať slovom a skutkami a to je dokonalé; to isté praktizoval aj náš Pán.²¹». Avšak v bežnom živote misionári dávali prednosť službe Slova a dcéry kresťanskej lásky konkrétnej službe. Svätý Vincent uznal a schválil túto skutočnosť: *«Keďže dcéry kresťanskej lásky*

²¹ Svätý Vincent, Coste XII, str. 88 : Konferencia zo 6. decembra 1658.

vstúpili do poriadku Prozreteľnosti ako prostriedok, ktorý nám Boh dáva skrze ich ruky to, čo nemôžeme urobiť sami našimi rukami, a to telesnú pomoc chudobným chorým.»²².

V tomto presvedčení misionári tiež slúžia chudobným, keď spolupracujú na duchovnom vedení sestier. Preto už od počiatku svätý Vincent zveril niektorým misionárom starostlivosť o dcéry kresťanskej lásky. Ako generálny predstavený oboch spoločností delegoval úlohu vedenia niektorým ďalším, ako Otcovi Portail (prvý generálny direktor), Lambert, Almeras, atď. Počas jednej konferencie o "vzťahoch sestier zo vzdialených domov s predstavenými v Paríži», povedal: *«Dcéry kresťanskej lásky majú za generálneho predstaveného Misijnej spoločnosti alebo toho, koho on poverí; on má potom duchovnú právomoc nad celou Spoločnosťou, a nie iní, ibaže by im ju dal.»²³.*

Ale všetci misionári nemali ten istý názor a skúsenosť zakladateľa. Pravidlá Misijnej spoločnosti zakazovali misionárom vykonávať úrad pri rehoľníckam. Otec de la Fosse sa opieral o tento argument, aby dokázal, že misionári sa nemajú starať o sestry. Svätý Vincent mu písomne v liste vyvracal tento argument: *«Dcéry kresťanskej lásky nie sú rehoľníčky... a ak sa ujímame vedenia domu, kde sú, to je preto, lebo Božia prozreteľnosť si poslúžila našou malou spoločnosťou k založeniu ich spoločnosti; viete, že Boh používa tie isté veci k vytvoreniu a k zachovaniu.»* Svätý Vincent prichádza potom k záveru, že *«máme povinnosť pomáhať im v ich vlastnom napredovaní v čnostiach, aby mohli dobre vykonávať ich skutky milosrdenstva.»²⁴.* Inokedy zase s myšlienkou na poznámky, ktoré by mohli vzniknúť v budúcnosti, hovoril misionárom o týchto argumentoch: *«Či vari Boží Syn neprišiel na zem, aby evanjelizoval chudobných? Áno. Či vari nesúhlasil, aby ženy vstúpili do jeho spo-*

²² Svätý Vincent, Coste VIII, str. 239 : List kňazovi de la Fosse, 7. februára 1660.

²³ Svätý Vincent, Coste X, str. 655 : Konferencia z 11. augusta 1659. Na rade z 8. septembra 1655 sv. Vincent potvrdzuje, že Slečna Legras je *«hlavou alebo dušou, ktorá oživuje členky celej Spoločnosti»* a môže *«disponovať všetkými sestrami, spolu s Generálnym predstaveným.»*

²⁴ Svätý Vincent, Coste VIII, str. 238-239 : List zo 7. februára 1660.

ločenstva? *Áno. Neviedol ich vari k dokonalosti v službe chudobným? Áno. Ak teda Náš Pán konal takto, on, ktorý všetko robil pre naše poučenie, nemali by sme ho v tom nasledovať? Keby sme sa teda ujali pomoci týchto diev, ktoré sa starajú o chudobných chorých, vari by sme robili niečo opačné ako On? ... tento božský Majster... zjavil sa na svete len pre chudobných... a tiež viedol spoločenstvo žien. Vidíte, páni a bratia moji, aké je to božie požehnanie, keď sa nachádzame v stave, v ktorom sa nachádzal Syn večného Otca, k vedeniu žien, tak ako on, ktorý slúžil Bohu a chudobným.»²⁵. Pre zakladateľa oboch spoločností je logickým dôsledkom to, že misionári sa zaoberajú duchovným vedením dcér kresťanskej lásky. Preto túto službu kladie povedľa misionárskej služby uprostred ľudí a formácii kňazstva. Tieto tri služby sú vlastne rôzne spôsoby prežívania povolania v službe chudobným.*

Svätá Lujza hrá podstatnú úlohu v tejto spolupráci. Keď Spoločnosť obdržala prvé schválenie (20. novembra 1646), podľa ktorého svätý Vincent sa stáva Generálnym predstaveným, pritom však zostáva pod autoritou arcibiskupa Paríža, svätá Lujza píše nášmu zakladateľovi: *«Neuškodí nám v budúcnosti tento absolútny výraz závislosti na Monsignorovi? Dal by nám tým možnosť uvoľniť sa z vedenia generálneho prestaveného Misií. Pane, nie je potrebné, aby týmto ustanovením ste nám boli daný za stáleho direktora? V mene Božom vás prosím, Pane, nedovoľte ani na chvíľu, aby bola spoločnosť vybraná spod vedenia, ktoré jej určil Boh, pretože si môžete byť istý, že už by nebola tým, čím je...»*²⁶. Ďalší rok mu napísala znovu s naliehaním na *«potrebe, aby Spoločnosť dcér kresťanskej lásky zostala vždy pod vedením, ktoré jej určila Božia prozreteľnosť, či už po duchovnej alebo časnej stránke, pod tým vedením, tak ako si myslím, že som videla, že by bola viac na slávu Božiu a Spoločnosť by nebola takou, keby bola pod iným vedením»*²⁷.

²⁵ Svätý Vincent, Coste XII, str. 86-87 : Konferencia zo 6. decembra 1658 ; por. XII, str. 38-39 : Opakovanie myšlienok z rozjímajania zo 4. augusta 1658.

²⁶ Svätá Lujza de Marillac, Duchovné spisy, str. 186, L 130, november 1646.

²⁷ Svätá Lujza de Marillac, Duchovné spisy, str. 233, L 199, november 1647.

Napokon počas 2. schválenia svätá Lujza obdrží, čo chce. Nieкто povedal, že dcéry kresťanskej lásky sú také, ako chcel svätý Vincent a ako svätá Lujza vykonala. Mala tiež predstavu založiť jednu inštitúciu s dvomi spoločnosťami.

Táto húževnatosť zakladateľov k spojeniu dvoch Spoločností má svoje vysvetlenie. Poznáme naliehanie svätého Vincenta, aby dcéry kresťanskej lásky neboli vedené rehoľníkmi. Mohlo by ich to viesť k zavedeniu prvkov rehoľného stavu, s nebezpečím byť považované za rehoľníčky, čo by v tej dobe znamenalo uvedenie do života v klauzúre. A keby k tomu došlo – ako to bolo so sestrami Navštívenia od svätého Františka de Sales – mohlo by sa povedať *«zbohom kresťanská láska a služba chudobným.»*

Je tu ďalší, životne dôležitejší aspekt, od ktorého sa vysvetľuje a chápe úzke spojenie, ktoré existuje medzi dvomi spoločnosťami. Je to jednota, porozumenie a dynamizmus, ktoré pochádzajú zo skutočnosti, že sú vedení tým istým duchom. Ten istý duch, ktorý vyviera predovšetkým zo spôsobu nasledovania Krista, spôsob, ktorý vnukol Duch Svätý svätému Vincentovi. Kristus, evanjelizátor a služobník chudobných, nesmierne láskavý a ponížený. Tento Kristus je Pravidlom Misijnej spoločnosti a dcér kresťanskej lásky. Tohto Krista majú kontemplovať v rozjímaní, aby vedeli odovzdať jeho postoje v službe evanjelizácie a služby chudobným. Ten istý duch je vyjadrený charakteristickými čnosťami oboch Spoločností.

Svätý Vincent odovzdaním svojej viery a skúsenosti chcel, aby si misionári a dcéry kresťanskej lásky osvojili tohto ducha Ježiša Krista. Jeho konferencie pre misionárov a pre sestry boli hlavným nástrojom, ktorým si k tomu poslužil. Bolo by zaujímavé preštudovať v tomto bode doktrínálnu podobnosť, ktorá je medzi konferenciami pre kňazov a pre sestry. Táto podobnosť je hmatateľná pri vysvetľovaní Pravidiel, sľubov, čností, rozjímania a iných duchovných cvičení.

Avšak nenachádzame podobnosť len v poučeníach; sestrám často spomína: v našej Kongregácii robíme takto a takto, alebo im dáva príklad niektorých kňazov a bratov, ale s podobnosťou sľubov dvoch Spoločností, ich sekularitu, štatút chudoby... ktorých aspekty boli veľmi dobre preštudované. Toto nás vôbec neudivuje ani v súčasnosti, keď my, misionári, hovoríme k sestrám a ony to vnímajú ako "dobrý našinský chlebič"; Keď tak robia iné osoby, v súlade s ich spiritualitou, hovoria: "Povedali by ste, že je syn svätého Vincenta."

2. Po smrti zakladateľov

6. júna 1668 Spoločnosť obdržala pápežské schválenie, udelené kardinálom z Vendôme, pápežským legátom pápeža Klementa IX. na žiadosť prvého nástupcu svätého Vincenta, Otca René Almeras a tretej generálnej predstavenej Spoločnosti sestry Maturíny Guérin. Týmto schválením Spoločnosť prestáva byť "bratstvom" a stáva sa sekulárnou spoločnosťou závisiacou od pápeža a nie od biskupov. Títo dvaja generálni predstavení vydali Všeobecné pravidlá Spoločnosti, vydané v roku 1672. Otec Ján Bonnet vydal v roku 1718 Štatúty, ktorú upresňujú, v čom spočíva správa Spoločnosti, sľuby, voľby, prijatie, rôzne úrady, a pod. Štatúty ohľadom správy hovoria, že Spoločnosť je spravovaná generálnou predstavenou spolu s generálnym predstaveným Misijnej spoločnosti.

Otec Henin vydáva sľubný katechizmus, ktorý bude schválený a vydaný generálnym predstaveným Otcom Mikulášom Pierron v 1701. V tomto katechizme vysvetľujú sestrám povinnosti, ku ktorým sa zaväzujú sľubmi, zvlášť poslušnosťou generálnemu predstavenému Misijnej kongregácie.

Od 1711 do 1736 Otec Ján Bonnet spravuje obidve Spoločnosti. Jemu vďačíme za veľký rozvoj vlastného práva Spoločnosti: kánonické a pravidelné vizitácie, zhromaždenia každých šesť rokov k voľbe generálnej predstavenej, pravidlá tý-

kajúce sa generálneho direktora, asistentky, ekonómky, sekretárky a správu majetku.

Počas celého 19. storočia a I. vatikánskeho koncilu Spoločnosť dcér kresťanskej lásky narážala na nároky viacerých biskupov, ktorí sa pokúšali vyňať ich spod autority generálneho predstaveného, aby sa stali rehoľníčkami, určiť im spovedníkov, zrušiť kánonické vizitácie, ktoré konali kňazi Misijnej spoločnosti, disponovať majetkom Spoločnosť, atď.

V 20. storočí autorita generálneho predstaveného Spoločnosti dcér kresťanskej lásky bola osvetlená a posilnená vďaka Kódexu kánonického práva z roku 1917 a vývojom vlastného práva Spoločnosti. 17. októbra 1946 pápež Pius XII. Podpísal Dekrét, ktorým potvrdil túto autoritu, ako aj vyňatie spod biskupov. To isté bude udelené schválením z 1. júna 1954 prvých Konštitúcií, prispôbených Kódexu kánonického práva. Tieto prvé Konštitúcie majú právnický a rehoľný a právnický charakter, ale z iného pohľadu osvetľujú základné články.

3. Od II. vatikánskeho koncilu podnes

Veľké rozšírenie oboch Spoločností nastalo medzi 19. a 20. storočím, až do sedemdesiatych rokov. Počas tejto doby sa rozvinula spolupráca medzi nimi vo všetkých smeroch.

V praxi naši zakladatelia postupovali veľmi často tak, že posielali novú komunitu dcér kresťanskej lásky tam, kde pracovala Misijná kongregácia alebo naopak.²⁸ To isté pokračuje aj dnes. Pôvod mnohých súčasných provincií alebo prítomnosť komunít v konkrétnych miestach pochádza od odpovede na výzvu kňazov alebo sestier, ktoré tam už pôsobili. Vzájomná podpora medzi nimi v procese vzrastu ako aj v rôznych ťažkých okolnostiach bola mnohokrát príkladná.

²⁸ Por. *Svätý Vincent*, Coste X, str. 475, 563.

II. vatikánsky koncil žiadal od všetkých kongregácií, aby zrevidovali svoje konštitúcie. Pápež Pavol VI., ako aj Posvätná kongregácia, svojimi dvomi dekrétmi v r. 1967 sformulovali predpisy, ktoré bolo treba vykonať touto revíziou, čo bolo úvodom do generálnych zhromaždení so zákonodarnou mocou a ako najvyšší orgán správy (dovtedy boli zvolávané len k voľbe generálnej predstavenej) a k zavedeniu provinciálnych a domácich zhromaždení. Čo sa týka vypracovania pravidiel na tieto tri druhy zhromaždení, ako aj postupné vydanie nových Konštitúcií (1968, 1974, 1980), Misijná spoločnosť spolupracovala s dcérami kresťanskej lásky, dávala im k dispozícii najkompetentnejších misionárov v odbore Kánonického práva a vincentskej náuky. Súčasnú Konštitúciu boli schválené 2. 2. 1983. Sú výsledkom dvanástich rokov úvah a práce celej Spoločnosti, sformulované do vzorového textu, dokonale spájajú vernosť začiatkov s pozornosťou k znameniam čias. V týchto Konštitúciách sú ustanovené princípy a kritéria, na ktorých sa v súčasnosti budujú vzťahy medzi Spoločnosťou a Misiou. Môžeme ich rozdeliť do štyroch rovín :

a) Rovina správy

Spoločnosť, verná želaniu zakladateľov, má za generálneho predstaveného Generálneho predstaveného Misijnej kongregácie, ktorá má exekutívnu a právnickú moc. Jeho poslanie spočíva predovšetkým pomáhať dcéram kresťanskej lásky udržiavať ich vernosť a zachovať pri živote ducha svätého Vincenta. Používa k tomu prostriedky, ktoré považuje za vhodné: spisy, návštevy, konferencie... Konštitúcie mu zverujú zvlášť všetko, čo sa vzťahuje k sľubom; predsedá na Generálnej rade a generálnom zhromaždení, je zákonným interpretom Konštitúcií.²⁹ Menuje

²⁹ K. 3. 37 a 1. 14.

generálneho direktora³⁰; provinciálnych direktorov³¹, vizitátorky³²; provinciálne radkyne³³ a potvrdzuje menovanie generálnej ekonómky³⁴, provinciálnych ekonómok³⁵ a sestier služobníc.³⁶

O autoritu generálneho predstaveného sa opiera autorita, ktorú môžu mať ďalší členovia Misijnej kongregácie, ako generálny direktor a provinciálni direktori.

Vykonávanie tejto autority na čele dvoch Spoločností ich nečiní závislými jedného od druhého. Misijná kongregácia nie je mužskou vetvou Spoločnosti, a ani Spoločnosť nie je ženskou vetvou Misijnej kongregácie. Každá z nich má svoje vlastné Konštitúcie, ktoré určujú ich spôsob správy, vedenia.

Konštitúcie dcér kresťanskej lásky hovoria: «*Generálna predstavená s pomocou generálnej rady vykonáva správu bezprostredne.*»³⁷ Stála komunikácia medzi dvomi generálnymi predstavenými vytvára, že správa sa vykonáva bez zasahovania alebo zvláštnych ťažkostí. Každá osobnosť, medzi sebou rozlíšené, udáva rozdielny štýl správy. Podobné vzťahy majú platiť aj medzi ostatnými rovinami správy, na ktorých sa zúčastňujú misionári: generálny direktor a provinciálni direktori. Nezdriím sa pri tomto poslednom aspekte, pretože budem o ňom výslovne hovoriť v deň, kedy si povieme o úrade provinciálneho direktora. Treba však povedať, čo sa týka právnickej roviny, že my, generálny predstavený, generálny direktor a provinciálni direktori, máme tiež funkciu správy – ktorú nám určuje vlastné právo Spoločnosti a ktoré

³⁰ K 3. 28.

³¹ K 3. 38.

³² K 3. 36.

³³ K 3. 39

³⁴ K 3. 32.

³⁵ K 3. 40.

³⁶ K 3. 45 ; Š. 35.

³⁷ K 1. 15 ; por. 3. 29.

sa neobmedzuje len na úlohu direktorov alebo duchovných poradcov. Treba uznať a prijať, že kompetencie a spôsob vykonávania autority v týchto rovinách správy sa vyvinuli, posilnili sa pritom viac duchovné a pastoračné aspekty. Ale Konštitúcie a Štatúty naďalej zverujú a žiadajú od niektorých misionárov spoluprácu v rovine správy, ktorú majú udržiavať a ktorú treba prijať a nezanedbávať.

b) Duchovná rovina

V tejto rovine – v spojení s pastoračnou – existuje a možno pozorovať najväčšiu spoluprácu medzi oboma Spoločnosťami. Niekoľko štatistík, vykonaných o tomto bode, ukazujú, že okrem generálneho predstaveného, generálneho direktora a provinciálnych direktorov, skoro jedna tretina členov CM má nejakú službu pri sestrách. Tieto služby sú veľmi rozmanité: ročné a mesačné duchovné cvičenia, trimestrálné vizitácie, spovede, duchovné vedenie, spolupráca vo formácii, ako duchovní správcovia, atď. Táto spolupráca je ustanovená vo všeobecnosti spoločným súhlasom z jednej strany medzi vizitátorkou, direktorom a sestrami služobnicami a z druhej strany medzi vizitátormi, miestnymi predstavenými, direktorom a sestrami služobnicami. Takto sa vyhýbame možným konfliktom, ktoré by mohli vzniknúť v praxi. Konštitúcie Spoločnosti hovoria: : *«Duchovné vedenie je účinný prostriedok pre vzrast v nasledovaní Krista. Dcéry kresťanskej lásky sa preto prednostne obracajú na kňazov Misijnej kongregácie, ktorí im priamo pomáhajú zodpovedať vincentnému povolaniu.»*³⁸. A Štatút 23 potvrdzuje: *«V rôznych etapách formácie sa majú využívať kompetentné a kvalifikované osoby. Kvôli duchovnej a vincentskej orientácii podľa možnosti sa treba obracať na kňazov Misijnej kongregácie.»*

Z druhej strany Konštitúcie CM hovoria: *«Keďže Misijná kongregácia a Dcéry kresťanskej lásky prijali spoločné dedičstvo, spolupratia ochotne pomáhajú dcéram kresťanskej lásky, keď ich*

³⁸ K 2. 13 § 2°.

o to požiadajú, predovšetkým pri vykonávaní duchovných cvičení a duchovného vedenia a napomáhajú im v bratskej spolupráci v spoločne započatých dielach.»³⁹

Väčšina z ročných exercícií, pre dcéry kresťanskej lásky, asi 500, je zverená kňazom MS a tam, kde sú tieto exercície zaisťované inými kňazmi, je to skôr z nedostatku misionárov ako nedostatkom disponibility. Vo všeobecnosti sestry si oceňujú túto spoluprácu, hoci niektoré by dali radšej prednosť iným modalitám. Preto posledné generálne zhromaždenie schválilo tento návrh: *«Ročné exercície trvajú 8 dní. Úpravy sú stanovené v provinciálnych normách každej provincie.»* Každá provincia si teda môže určiť, ktorá forma bude najvýhodnejšia k dosiahnutiu cieľa, určeného praxou duchovných cvičení.

V etapách počiatocnej formácie vo všeobecnosti sa radí sestrám praktizovanie duchovného vedenia kňazmi Misijnej spoločnosti. V tejto oblasti stretávame sa s najväčšími ťažkosťami kvôli malému počtu kňazov MS alebo kvôli tomu, že tento úrad sa im nepáči, alebo sa necítia byť dostatočne pripravení na túto službu sestrám. Avšak veľa sestier príležitostne alebo v osobitných chvíľach hľadá radu u misionárov.

Táto spolupráca v duchovnej rovine vyžaduje od misionárov, aby rešpektovali a povzbudzovali identitu Spoločnosti. Preto musia poznať spisy Zakladateľov, Konštitúcie a Štatúty dcér kresťanskej lásky. Poučenie o sľuboch, záverečné dokumenty GZ, Ozveny Spoločnosti... jedna poznámka: V súčasnosti sa píše mnoho o rehoľnom živote. Ak si nevieme vybrať, čo je z tejto literatúry v súlade s identitou DKL, hrozí nebezpečie, že z nich urobíme "rehoľníčky". Ak nás považujú za najschopnejších, aby sme im pomohli stať sa vernými ich vlastnej charizme, to preto, že predpokladajú, že ju poznáme.

³⁹ K 17.

c) Rovina pastorácie

Spolupráca v pastorácii medzi dvomi Spoločnosťami je veľmi rozmanitá v spôsoboch ako aj intenzite. Táto spolupráca nie je stanovená normami, závisí od krajiny, diel, počtu členiek, možností a charakteru osôb. Čo sa týka sestier, výborná spolupráca existuje v oblasti katechézy, liturgických slávností, pastorácií chorých a starých ľudí, v zdravotníckych zariadeniach, škôlkach a iných výchovných strediskách, pri vedení skupín vincentínskych laikov, pastorácii mládeže a povolání. Treba osobitne vyzdvihnúť súčasnú existujúcu spoluprácu v ľudových misiách a tiež v rôznych medziprovinciálnych komisiách: odbor výchovy, pastorácie mládeže a nových povolání.

d) Rovina formácie

Sestry si vo všeobecnosti myslia, že misionári sú kvalifikovanejší ako ony v oblasti formácie. Preto dnes naliehavejšie žiadajú ich spoluprácu.

Vo viacerých krajinách, kde má MS a Spoločnosť viac provincií funguje s väčším alebo menším úspechom a častým alebo menej častým výskytom zmiešaná komisia zložená z vizitátoriek, vizitátorov a direktorov. Najčastejšia téma je medziprovinciálna spolupráca vo formácii, hoci sa dotýka ďalších záležitostí, týkajúcich sa oboch spoločností.

Vizitátorky južnej Ameriky rozbehli činnosť medzi-provinciálneho formačného strediska pre sestry ktoré sídli v Bogote (Kolumbia) a ráta s pomocou juhoamerickej konfederácie vincentických provincií CM a DKL (CLAPVI). Táto ustanovizeň podporuje spoluprácu na spoločných pastoračných plánoch a na formácii misionárov, sestier a vincentických laikov. Podobný projekt zamýšľajú uskutočniť Otcovia a sestry z Filipín pre ázijský kontinent. V Španielsku sme slávilí 25. týždeň vincentických štúdií v Salamanke; zúčastnilo sa na ňom veľký počet kňazov, sestier a laikov. Vincentské sesie, organizované sestrami, prebiehajú na troch rovinách: začiatočnícky kurz, stredný a zdokonaľujúci kurz.

Misionári sa zúčastňujú tohto 3. stupňa, ktorý trvá 1 mesiac. V oboch prípadoch, či už týždeň štúdií alebo vinčentská sesia, väčšina prednášajúcich patrí do vinčentskej rodiny. Vydávaný časopis CEME bol počas 20 rokov najlepší prostriedok šírenia vinčentského učenia v španielsky hovoriacich krajinách a z toho dôvodu je najlepším prostriedkom formácie členov oboch spoločností.

Nadšenie, ktoré dáva náš generálny predstavený vinčentskej rodine v širokom slova zmysle, otvára nové možnosti spolupráce, ktoré budú pravdepodobne ešte účinnejšie. Už teraz možno badať výsledky lepšieho poznania a priblíženia rôznych vetiev vinčentského stromu v oblasti duchovného vedenia a formácie. Ale bezpochyby väčšia spolupráca medzi všetkými týmito silami bude mať za výsledok spoločne podniknuté diela v službe chudobným, ktoré by bez nej (bez tejto spolupráce) sa ukázali nemožnými. Medzinárodný sekretariát VMM a MISEVI sú dva ďalšie prípady a dôvodmi nádeje tejto spolupráce.

4. Vychádzajúc z prítomnosti zamerat' náš pohľad na budúcnosť

Práve sme v krátkosti prebehli asi štyri storočia spolupráce medzi dvomi spoločnosťami, spojenými tým istým Zakladateľom a duchom. Zdôraznili sme štyri roviny, v ktorých sa táto spolupráca skonkretizovala a prejavovala. Ako môžeme zhodnotiť tieto dlhé dejiny?

Myslím si, že keďže je v nich viac svetla ako tieňov, výsledok je prevažne pozitívny pre obe spoločnosti. Môžeme však poznamenať niekoľko čiernych bodov: prílišný centralizmus a autoritárstvo, dakedy zasahovanie niektorých generálnych predstavených, ktorí nie vždy rešpektovali autonómiu Spoločnosti, alebo niektorí vizitátori až do roku 1955 boli zároveň direktormi sestier v ich provinciách; alebo direktori rozhodovali o menovaní a umiestňovaní sestier. Zároveň na týchto rovinách authority obhájili

na určitých inštanciách právnický štatút Spoločnosti, jej sekularitu, vyňatie spod právomoci, atď. Napokon a predovšetkým duchovné vedenie prispelo k udržaniu jednoty Spoločnosti, napriek jej rozšíreniu na piatich kontinentoch.

Hoci skoro žiadna sestra nepochybuje o autorite generálneho predstaveného a generálneho direktora – čo sa týka právnického aspektu a vedenia (správy), môžu sa nájsť niektoré, ktoré budú považovať prítomnosť misionárov v 3 rovinách správy za anachronickú. Je isté, že Spoločnosť zaujíma jedinečné postavenie v zasvätenom živote, ktoré iné kongregácie nechápu a ešte menej tie, ktoré žijú v kultúrnom prostredí veľmi poznačenom feminizmom. Ale tento sklon nie je u DKL. Ak by tomu tak bolo, sestry by boli zmenili svoje vlastné právo, tak ako majú možnosť na každom generálnom zhromaždení. Sestry navrhujú zúčastňovať sa na nominácii generálneho predstaveného, nie nevyhnutne hlasovaním, ale niečím podobným konzultácii, ktorá sa koná pri nominácii generálneho direktora alebo provinciálnych direktorov.

Je isté, že žiadny z týchto názorov neoslabuje úctu voči generálnemu predstavenému a k nám, ktorí ho zastupujeme v Spoločnosti a v provinciách. Treba však uznať, že vykonávanie podelenej a dopĺňajúcej autority pri zachovaní autonómie nebolo nikdy ľahké. Ale naše dlhé dejiny ukazujú, že je to možné a výhodné.

V duchovnej rovine sestry uznávajú prijatú pomoc od misionárov v udržiavaní vernosti a ducha. V ich Konštitúciách a Štatútoch nás naďalej považujú za najschopnejších povzbudzovať ich v ich vernosti povolaniu. V tomto zmysle požadujú od nás hlbšiu formáciu a lepšie poznanie ich identity a duchovnosti (spirituality). Prajú si, aby misionári boli lepšie pripravení, disponovaní k duchovnému vedeniu a ponúkli im väčšiu možnosť prijímať častejšie sviatosť zmierenia.

Treba povedať, v že v pastorácii boli a sú sestry jednou zo stĺpov, na ktoré sa opierajú mnohé pastoračné plány CM. V určitých

prípadoch nám vyčítajú nedostatok dôvery v ne, prehnaný autoritarizmus a paternalizmus. Prajú si rovnoprávnú spoluprácu pri rešpektovaní ich rozdielov. *Vita Consecrata* vyjadruje túžbu, aby nové povedomie, ktoré majú ženy o sebe a ich správne (spravodlivé) požiadavky pomohli mužom zrevidovať ich mentálne (rozumové) schémy.⁴⁰

V oblasti formácie, zvlášť tej, ktorá sa vzťahuje na vincentiskú formáciu, sestрам vyhovuje, aby prijali nenahraditeľný prínos misionárov, zvlášť expertov v štúdiu svätého Vincenta (vincentiská doktrína), ako aj nadšenie, ktoré im umožní pustiť sa do skúmania a prehlbovania terénu, ktorý bol dlhé storočia výlučnou oblasťou CM.

Z á v e r

V apoštolskej exhortácii *Vita Consecrata*, Ján Pavol II. pripomenul nezastupiteľné poslanie, ktoré má naďalej zasvätený život v súčasnosti: v Cirkvi a vo svete. Naliehal zároveň na potrebu pre každú z vetiev tohto zasväteného života, aby zostali verní svojej identite, pôvodu a zdravým tradíciám.

V osobe generálnych predstavených oboch spoločností je vždy prítomná vôľa a tradícia, ktoré vystupujú až k zakladateľom. Od tejto authority generálneho predstaveného podstatne vyplývajú právnické a duchovné zväzky, ktoré vždy existovali a existujú medzi Misijnou kongregáciou a DKL. V nich sa rozvinuli a skonkretizovali pastoračná spolupráca, formácia, atď. Keby sme popierali alebo zabudli na tieto dejiny, stali by sme sa neschopnými pochopiť, čo charakterizovalo vzájomné vzťahy oboch spoločností. Keby sme prerušili tieto dejiny, ochudobnili by sme obe spoločnosti v ich zverenom poslaní pri chudobných.

⁴⁰ V.C. 57a.

Počas tejto prednášky boli citeľnejšie pomoc a spolupráca zo strany CM a Spoločnosti DKL. Je to veľmi pochopiteľné kvôli tomu, že k vám hovoril člen CM. Preto navrhujem, aby v tejto téme pokračovala DKL spod iného zorného uhla. Keby konštatovala, že vplyv a spolupráca Spoločnosti voči CM boli nedostatočné, osobne si myslím, že v budúcnosti by bolo potrebné doplniť tento nedostatok. My, misionári, potrebujeme tiež byť dynamizovaní a obohacovaní sestrami. Mnohé to už uznávajú. Mnohokrát čítam v provinciálnych časopisoch sestier slová vďačnosti, ktoré adresujú provinciálnym direktorom, ktoré končia funkciu. Títo odpovedajú vždy uznávaním, že prijali od nich viac ako dali. Jeden spolubrat, ktorý začal misiu v Strednej Afrike, mi napísal doslova: "Čo by sme urobili bez pomoci, ktorú prijímame od sestier!"

CM a Spoločnosť DKL majú každý svoj diel, svoju vlastnú identitu a vlastnú autonómiu. Spája ich rovnaký cieľ a rovnaký duch. Sme dedičmi sekulárnych dejín v bratskej spolupráci. V knihe týchto dejín sú nezabudnuteľné pekné stránky. Treba naďalej k nim pridávať podobné.

Na začiatku môjho príspevku som povedal, že táto prednáška bude pozadím a rámcom všetkého, čo budeme žiť spoločne tento mesiac formácie. Ukončím slovami, že nateraz a v budúcnosti provinciálny direktor je členom CM, ktorý môže lepšie stelesniť a posilniť túto jednotu a spoluprácu medzi dvomi Spoločnosťami a to nielen z dôvodu, ktorý vyplýva z jeho úradu v rovine správy, spirituality, pastorácie a formácie, pretože je to cesta, ktorá môže uľahčiť pomoc a vzájomnú spoluprácu medzi členmi oboch spoločností v oboch smeroch. To uznáva aj Direktórium pre direktorov. Je to jeden z cieľov vincentského mesiaca pre provinciálnych direktorov⁴¹.

⁴¹ por. Č. 70 - 71.

Za tieto zväzky spolupráce a blízkosti vďačíme zápasu, ktorý viedla Svätá Lujza k dosiahnutiu tohto cieľa. Končím úvahou a osobnou skúsenosťou, ktorú nám odovzdala: *«V deň oktávy Najsvätejšej sviatosti, keď som kľáčala pri adorácii v kostole našich ctihodných otcov, prosila som Boha, skrze jeho milujúce spojenie Slova s človekom, aby sme my a oni boli s ním večne spojení a vždy spojení s apoštolskou a rímskou hierarchiou pevným zväzkom všetkých údov spoločenstva s chudobnými, tak ako to chce Boh...»⁴².*

Otec Fernando QUINTANO
Generálny direktor

⁴² Svätá Lujza de Marillac, Duchovné spisy, str. 728, A. 21 bis.

***Dekrét o hrdinských čnostiach
Božej služobnici
Sestry Rozálie Rendu,
dcéry kresťanskej lásky svätého Vincenta de Paul
(1786-1856)***

"Veritatem facientes in caritate" (Ef 4, 15): Žime podľa pravdy v láske...

V Cirkvi existujú dve charakteristické cesty, ako milovať a spôsobiť, aby druhí milovali Pána: cesta mystickej modlitby a cesta mystiky služby.

Prvou formou lásky žila Panna Mária, keď prijala Anjela, druhá tiež, keď sa rozhodla navštíviť Alžbetu: Mária pri Zvestovaní prijíma Krista, Mária pri Navštívení nesie Krista.

Prvou formou žili kontemplatívne osoby v samote, druhou zase kontemplatívne osoby vo svete. Obidve cesty sa opierajú navzájom o seba a do seba aj včleňujú.

Duchovný život zostáva vždy "dušou apoštolátu". Mystickým základom pravej kresťanskej lásky je "vidieť Krista v chudobných", pričom skutky sú najlepším spôsobom, ako žiť svoju vieru.

Život sestry Rozálie Rendu, pravej dcéry svätého Vincenta de Paul, sa odvíjal v tomto pohľade.

Jana-Mária Rendu, dcéra Antona Rendu a Márie-Anny Laracine, sa narodila 9. septembra 1786 v Confort, osade Lancrans v kraji Ain; pokrstená bola v ten istý deň. Jej rodina patrila k starému vidieckemu meštiackemu stavu, bola pohostinná a hlboko kresťanská.

Bola najstaršia zo štyroch dievčat. Jana nemala ešte ani tri roky, keď v roku 1789 dobytie Bastilly dalo oficiálny signál k začiatku Revolúcie. Cirkev bola zbavená svojho majetku, prena-

sledovaná vo svojich inštitúciách, mučená v kňazoch a svojich veriacich.

Pani Rendu prispela k uchovaniu viery v dedine; otvorila svoj dom a srdce Bohu, kňazom a jednému z biskupov, prenasledovaných kvôli svojim funkciám. V tomto prostredí učila sa Jana – Mária katechizmus u farára z Lancrans počas jeho tajných návštev a prvé sväté prijímanie prijala v pivnici, kde slúžil svätú omšu.

Dominantnou vlastnosťou Jany – Márie bola už od detstva láska k chudobným. V roku 1797, keď jej zomrel otec a jej najmladšia sestra, ktorá mala sotva dva mesiace, zverila jej matka rozdeľovanie almužny veľmi početným chudobným v tejto dedine.

Keď sa skončili dni "Teroru", bola poslaná na dva roky do penzionátu v Gexe, ktorý viedli sestry uršulínky. Obdivovala ich zbožnosť, ale chýbali jej chudobní. Keď sa vrátila do Confortu, požiadala svoju matku, či by nemohla ísť slúžiť chorým do nemocnice v Gexe, kde sa obetovali dcéry kresťanskej lásky pri chudobných. V hĺbke srdca sa upresňoval Boží plán s ňou k forme života celkom obetovaného Bohu a chudobným.

25. mája 1802, sotva šestnásťročná, začína v Paríži v Materkom dome dcér kresťanskej lásky svoj "seminár" (noviciát), s horlivosťou sa púšťa do požiadaviek nového života, ale tento boj pokračuje a jej horlivosť sa odrazila na jej zdraví: konzultovaný lekár navrhol zmenu vzduchu.

Jana-Mária bol poslaná do komunity, umiestnenej v jednej z najchudobnejších mestských štvrtí Paríža, Mouffetard, kde dokončila svoj seminár a prijala meno sestra Rozália. Zostane tam 53 rokov až do svojej smrti.

Najprv bola učiteľkou v početnej triede, kde sa s celým srdcom venovala deťom, s pozornosťou k ich povahám a prostrediu. Horlivo vyučovala deti náboženské pravdy a pripravovala ich na slávnosť prvého svätého prijímania. Večer, po práci, nav-

števovala rodiny v štvrti, evanjelizovala ich a vracala im chuť k životu podľa viery.

Napriek svojmu mladému veku, v roku 1815 bola menovaná sestrou služobnicou. O dva roky neskôr dom bol presťahovaný na ulicu l'Épée-de-Bois v tej istej štvrti. Biedny ľud bol sformovaný podľa slov sestry z "robotníkov, nádenníkov, práčov, zametačiek, plátačiek, kopáčov, garbiarov, handrárov, predavačov starého železa".

Uprostred tohto hladného zástupu sestra Rozália stáva sa "dobrou Matkou" všetkých, bez rozdielu náboženského vyznania, politickej príslušnosti alebo spoločenského postavenia. Jednou rukou prijíma almužny od bohatých a druhou rozdáva túto pomoc chudobným, zvlášť tým, ktorým sa nedostávalo pomoci od štátu. Stáva sa ošetrovatelkou, sudkyňou na návrat pokoja, katechétkou pre deti z ulice. Počas revolúcií z rokov 1830 a 1848 postavila sa raz i osobne a veľmi účinne medzi útočiacich povstalcov zvolaním: "Tu sa nezabíja!"

Jej činnosť bola zázračná. Založila jasle, detskú škôlku, školy, sirotinec, dielňu, tzv. "patronáž", združenie "Matky Božej dobrej pomoci", útulok. Starala sa o "dobročinnú kanceláriu" a navštevovala chudobných v ich príbytkoch. Nachádzala prácu pre nezamestnaných, chudobným mladíkom dávala prostriedky k vstupu do seminára, alebo aby mohli pokračovať vo svojich teologických štúdiách. Chudobní zo štvrte jej dôverovali a správali sa k nej priateľsky. Podelili sa s ňou o myšlienky, postťažovali sa, vyrozprávali svoje ťažkosti, žiadosti a tajomstvá. Jej srdce bolo útočišťom, jej svedomie svetlom a jej dom ich príbytkom. Ku každému bola úprimná, povedala im pravdu, hoci aj tvrdú, ale v jej výčitkách bolo vždy veľa zhovievavosti a lásky v prísnosti.

Sestra Rozália umožňovala bohatým, aby mali radosť z konania dobrých skutkov. V hovorni bolo často vidieť biskupov, kňazov, španielskeho veľvyslanca Donosa Cortesa, najvýznamnejších mužov štátu a kultúry, dokonca aj cisára Napole-

óna III. a jeho ženu, študentov medicíny, technickej školy, pedagogickej fakulty a iných vysokých škôl: všetci prichádzali hľadať u sestry Rozálie poučenie, informácie, odporúčania, alebo predtým, ako išli vykonať dobré dielo, pýtali sa, na ktoré dvere majú klopať.

Medzi nimi sa nachádzal aj blahoslavený Frederik Ozanam, spoluzakladateľ "Konferencií svätého Vincenta de Paul" a ctihodný Ján León Le Prevost, budúci zakladateľ Rehoľníkov svätého Vincenta de Paul, ktorí dobre poznali cestu k domu sestier; spolu s niekoľkými svojimi priateľmi prichádzali k nej na rady, ako sa pustiť do svojich plánov.

Bola centrom hnutia kresťanskej lásky, ktorá charakterizovala Paríž a Francúzsko v prvej polovici XIX. storočia.

Skúsenosť sestry Rozálie bola neoceniteľná pre túto mládež. Usmerňovala ich apoštolát, viedla ich kroky po štvrti, po pozornom výbere im dávala adresy rodín, ktoré boli v núdzi.

Pozoruhodná korešpondencia poukazuje na srdečnú sesterskú spoluprácu s predstavenou "Dobrého Spasiteľa" z Caen, ktorá súhlasila s prijatím na liečenie choromyseľných: kňazov, rehoľníkov a laikov, ktorých parížske nemocnice nemohli prijať.

Často sestrám opakovala: *"Buďte ako medzník na ceste, na ktorý si môžu všetci okoloidúci zložiť bremená a odpočinúť."* Bola taká jednoduchá a žila natoľko skromne, že odrážala svojou osobou Božiu prítomnosť. Ak ju medzi jednou návštevou a inou povinnosťou našli na kolenách, odpovedala na nediskrétno naliehania svojich spolusestier slovami *"Usilujem sa dostať sa do Božej prítomnosti"*. Túžila po tejto prítomnosti.

Oživovala ju veľká viera. Svojich predstavených poslúchala, pretože v nich videla Boha. Hovorievala: *"Komunita je utvorená na Boží obraz, je v nej jeden vodca a keď ho nasledujeme, sme si istí, že sa nestratíme."* Aj vo svojich spolusestrách videla Boha. Milovala ich veľmi nežne. Preukazovala im tú najsrdečnejšiu pozornosť, ale mala k nim skutočnú úctu.

Jedna z jej spolusestier povedala, že *"samotní chudobní si všimli jej spůsob modlitby a konania"*. Vo svojej autorite bola pokorná, napomínala veľmi ohľaduplne a mala dar potešovať. Jej rady, diktované spravodlivosťou a podané s citlivosťou, prenikali duše.

Bola pozorná, aby svojim spolusestrám zabezpečila čas na rozjímanie, ale ak bolo treba *"opustiť Boha pre Boha"*, ako to učil svoje dcéry Vincent de Paul, a doprevádzať sestru pri návšteve chudobných, hovorievala: *"Sestrička, začnime si rozjímanie."* Niekoľkými jednoduchými a jasnými slovami určila osnovu a vstúpila do hlbkej zozratosti.

Bola veľmi pozorná k spôsobu prijímania chudobných. Jej duch viery videl v nich *"našich pánov a učiteľov"*. Hovorievala: *"Chudobní k vám prehovorí hrubými slovami. Čím viac budú hrubší, tým viac musíte byť k nim úctivejšíe."* *"Pripomínajte si, že tieto handry skrývajú nášho Pána."*

Predstavení jej posielali postulanky a mladé sestry na formáciu, ako aj niektoré sestry s ťažšou alebo citlivejšou povahou. Po zvýšení počtu sestier dobročinná kancelária sa zmenila na Dom kresťanskej lásky s ošetrovňou a školou. Sestra Rozália v tom videla Božiu prozreteľnosť. Trpela nielen kvôli chválam, ale aj kvôli nedostatku rešpektu, a tiež ako aj druhí, opovrhovaním a výčitkami.

27. februára 1852 bol sestre Rozálii udelený od Napoleona III. "v mene francúzskeho ľudu" Kríž čestnej légie. Povedala, že *"zrníčko sebalásky stačí k strate zásluhy z dobrého skutku"*. Bola natoľko pokorná, že sa považovala za neschopnú k akejkoľvek čnosti a považovala sa za poslednú a najnehodnejšiu zo všetkých. Ale jej vyrovnanosť povahy a priezračnosť života skrývali úplne zrieknutie sa vecí a najprísnejšie praktizovanie umŕtšovania.

Od februára 1854 začína sa zdravie u sestry Rozálie zoslabovať. Roku 1854 v dôsledku šedého zákalu oka strácala zrak, ale ani po dvoch podstúpených operáciách sa jej zrak už nevrátil.

Postupne ako jej telesné sily ubúdali, jej duša sa stále viac odpútavala od zeme. 14. februára 1856 ju zápal pohrudnice pripútal k lôžku. Bolo jej ťažko, že už nemôže slúžiť svojim chudobným, a keďže nikdy nemyslela na seba, neprestávala sa zaujímať o únavu svojich sestier. Nest'ážovala sa, hovorila len: *"Chudobní sa nemajú tak dobre, ako ja"*.

Sestra Rozália zomrela ticho, bez agónie, doma, 7. februára 1856.

Jeden svedok pohrebu napísal: *"Ulice a okolie domu sestier boli plné veľkého smútiaceho davu."* Celá štvrť Mouffetard prišla vzdať poslednú úctu sestre do ich domu. Tento smútočný sprievod, ktorý sa zúčastnil pohrebu a cirkevných obradov, bol odhadnutý na 40 až 50 tisíc ľudí.

Jej telesné pozostatky boli uložené na parížskom cintoríne Montparnasse v spoločnej hrobke dcér kresťanskej lásky. Kvôli ľahšiemu prístupu početných návštevníkov, ktorí prichádzali modliť sa na jej hrob, o niekoľko mesiacov preniesli jej telo do samostatného hrobu, bližšie pri vchode cintorína.

Na hrome bol umiestnený náhrobný kameň s krížom a s týmto nápisom: *"Dobrej sestre Rozálii jej vďační priatelia, bohatí a chudobní."*

Odchod sestry Rozálie vzbudil veľký ohlas. Paríž bol dojatý a v nasledujúcich dňoch noviny vydávali v ovzduší bolesti a jednohlasného schválenia, články o jej živote, skutkoch a pohrebe. V sále mestskej rady 12. obvodu umiestnili jej mramorovú bustu.

Proces beatifikácie a kanonizácie sa začal v Paríži až v roku 1953 a kvôli dôvodom, nezávislým od tejto kauzy, materiály boli odovzdané do Ríma až na konci tohto istého roku. Právnická platnosť kauzy bola uznaná Kongregáciou káuz svätých dekrétom z 20. januára 1992. Ako zvyčajne, bol pripravený a preskúmaný spis "Positio" o tom, či Božia služobnica zachovávala čnosť v hr-dinskej miere. Dňa 30. mája 2000 sa konal kongres teológov tejto

kongregácie káuz, ktorý sa ukončil pozitívnym výsledkom. Počas bežného zasadnutia kardinálov a biskupov 20. februára 2001, po vypočutí príhovoru biskupa Ottorina Pietra Alberti, arcibiskupa z Cagliari a obhájcu kauzy, uznali, že Rozália Rendu sa cvičila v hrdinskom stupni v teologálnych, kardinálnych a stavovských čnostiach.

Po tom, ako prefekt Posvätnej kongregácie káuz svätých predstavil starostlivo vypracovanú správu faktov Svätému Otcovi, tento ju ratifikoval, schválil hlasovanie kongregácie káuz svätých a požiadal napokon, aby pripravili dekrét o hrdinských čnostiach.

Keď sme všetko vykonali podľa noriem v tento deň, v prítomnosti prefekta, obhájcu kauzy, mňa, sekretára Posvätnej kongregácie a všetkých osôb, zvaných ako zvyčajne, Svätý Otec slávnostne prehlásil:

"Z toho vyplýva, že Božia služobnica, sestra Rozália Rendu (v občianskom živote: Jana-Mária) zo Spoločnosti dcér kresťanskej lásky svätého Vincenta de Paul, cvičila sa v hrdinskom stupni v čnostiach viery, nádeje a lásky voči Bohu ako aj voči blížnemu a navyše v kardinálnych čnostiach opatrnosti, spravodlivosti, miernosti a odvahe a ostatných stavovských čnostiach."

Pápež nariadil, aby sa tento dekrét zverejnil a zachoval v aktoch Kongregácie svätých.

Dané v Ríme, 24. apríla 2001

+ José Saraiva Martins
arcibiskup z Turburnica

Prefekt

+ Edoardo Novak
arcibiskup z Luni

sekretár

Provincie južnej Ameriky a ostrovov Karibského mora

***Deviate stretnutie
vizitátoriek a radkýň***

Buenos Aires (Argentína) od 1. – 9. mája 2001

Sestra Teresita NUÑEZ
Dcéra kresťanskej lásky

Vizitátorky a radkyne provincií južnej Ameriky a ostrovov Karibského mora s radosťou uvítali stretnutie v Buenos Aires (Argentína) od 1. – 9. mája 2001 za prítomnosti Otca Fernanda Quintana, generálneho direktora a Sestry Márie Terezy Svarcas, aby spoločne prebrali rôzne témy, navrhnuté na toto stretnutie:

- Skúmať rôzne reality prítomné v živote chudoby nášho ľudu.
- Vypracovať pastoračné odpovede s cieľom evanjelizácie kultúry.
- Objaviť našu misionársku dimenziu južnej Ameriky a Karibských ostrovov.
- Prehĺbiť rôzne prvky, tvoriace našu identitu vo svetle Konštitúcií a dokumentu *Nový oheň*.
- Vydať sa už po otvorených cestách štúdia Konštitúcií k budúcnemu generálnemu zhromaždeniu.

1. mája 2001

Po večeri nám skupina detí a mládeže z JUMAVI (Juventud Mariana Vicentina = Vincentská mariánska mládež) pripomenula scénkou výzvu Krista nasledovať ho; touto výzvou sa stále obra-

cia na nás, aby sme ho ohlasovali.

Potom sestra Beatriz Cano, vizitátorka z provincie Argentína srdečne privítala všetkých členov stretnutia.

2. mája 2001

Po raňajkách sme sa zišli v konferenčnej sále. Otec Quintano otvoril stretnutie úvahou o dôležitosti formácie a samo – formácie vo všetkých rovinách. Jedine s pevnou formáciou budeme schopní čeliť výzvam, ktoré nám adresuje kultúrne prostredie, kde žijeme.

Vizitátorky a radkyne zohrávajú veľmi dôležitú úlohu oživovania a vedenia v celom procese formácie; týmto procesom musíme dynamizovať hlavné prvky nášho zasvätenia.

Sestra Mária Tereza Svarcas nám odovzdala srdečné pozdravy od Matky Elizondo a uistenie o jej duchovnej blízkosti. Povzbudila nás, aby sme naplno využili tento čas k udaniu nového impulzu našej formácii.

Vďaka sympatickému a pôsobivému predstaveniu zástupkýň každej provincie sme si mohli veľmi realisticky premietnuť obrovský juhoamerický kontinent a ostrovy v Karibskom mori.

Otec Francisco Sampedro nám svojím výkladom podal celkový pohľad na "Problém súčasného náboženského fenoménu".

3. a 4. mája 2001

Počas týchto dvoch dní sme mali možnosť prehĺbiť naše poznanie o nekresťanských náboženstvách a problém siekt s uvedomením si potreby medzináboženského dialógu a ekumenizmu, ktoré sa usilujú prinášať odpoveď na tieto skutočnosti.

Prácou v skupinách sme mali možnosť viesť debaty a analyzovať vplyv náboženského fenoménu na náš ľud. Dopracovali sme sa k nasledujúcim záverom v pastorácii:

1. Odpoveď na hľadanie absolútna
2. Formácia osôb:
 - všeobecná a systematická formácia
 - biblická formácia
 - osobitná formácia
3. Apoštolát a individuálne duchovné vedenie
4. Väčšia účasť laikov
5. Misionárske oživenie
6. Pastorácia mládeže
7. Duchovná skúsenosť
8. Malé kresťanské komunity
9. Komunikačné prostriedky
10. Informácie.

Psychológ José Maria Bahamonte, zakladateľ Hnutia SPES (Aby sme nestratili nádej) doplnil tieto dva študijné dni svojou prednáškou o klamlivom prozelitizme siekt a iných praktikách: kontrola nad myslením, "eneagrama" (metóda sebazpoznávania a prijímanie tohto poznania k zlepšeniu medziľudských vzťahov), transcendentálna meditácia, s potieraním schopností logického myslenia a kritickej analýzy k dosiahnutiu stavu chaosu.

5. mája 2001

Počas tohto dňa nás Otec Quintano postavil pred krstné požiadavky vychádzajúc z našej charizmy. Z témy jeho prednášky: "Usilujte sa byť dobrými kresťankami", ktorou sme sa zaoberali počas celého dopoludnia, sme si odnášali záver, že keď sme s Kristom spojení vierou a krstom, obetujeme sa Bohu. Čo znamená, že patríme Bohu. Náš zasvätený život nepridáva nič k nášmu krstnému zasväteniu, ale mení náš spôsob života. Zasvätenie dcéry kresťanskej lásky je znamením evanjeliovej radikálnosti, ktorej opakom je prostrednosť. Je nevyhnutné naliehať na dvoch bodoch:

1. Skutočnosť, že naše sľuby "nie sú rehoľné", nezmenšuje nárok.
2. Skutočnosť, že sú časovo určené, neznamená, že sú "dočasné".

Naša ročná renovácia je jednou z dynamík, ktorá nám pomáha prehĺbiť naše povolanie.

Otec Quintano zakončil svoj príhovor pripomienkou slov pápeža Jána Pavla II. v jeho apoštolskom liste *Novo Millennio Inueunte*: Kristus je stred, iného niet.

Popoludní nám generálny direktor pomohol uvažovať nad témou: "Pre - tvorenie zasväteného života v Cirkvi a v Spoločnosti", čím sme sa mohli postaviť tvárou k skutočnosti. Zasvätený život potrebuje "pretavenú" bytosť. Žijeme v dobe rýchlych a hlbokých zmien. Niektorí si myslia, že zasvätený život sa stráca, upadá a dáva zrod niečomu novému. "Pretvorenie" sa usiluje o radikálnosť v nasledovaní Krista v troch dimenziách:

1. Voči strate zmyslu Boha, sekularizácii, ľahostajnosti: skúsenosť s Bohom alebo duchovná skúsenosť.
2. Voči prílišnému konzumizmu: evanjeliová chudoba
3. Voči individualizmu: spoločný sesterský život

Aj Spoločnosť sa potrebuje pretvoriť. Niet pochyb, že príčiny, dotýkajúce sa zasväteného života, zasahujú aj Spoločnosť. Proces rastu k evanjeliovému ideálu potrebuje sa posilniť v 3 dimenziách:

1. duchovná skúsenosť
2. evanjeliová chudoba
3. sesterské spoločenstvo

Posledné generálne zhromaždenie pochopilo potrebu revízie charizmy a potvrdilo nevyhnutné obrátenie Spoločnosti.

6. mája 2001

Sestra Mária Tereza Svarcas nám predstavila "podstatné prvky, ktoré majú byť v súčasnosti pretvorené vo svetle Konštitúcií a dokumentu *Nový oheň*, ak chceme zostať verné pôvodnej inšpirácii našich zakladateľov.

Kvôli hlavným výzvam dnešného sveta, dcéra kresťanskej lásky musí obnoviť:

1. Priblíženie sa k Božiemu Slovu.
2. Pohľad na Krista, tak ako ho spoznal svätý Vincent
3. Kvalita duchovného života
4. Komunity zakorenené v Kristovi, deliace sa o skúsenosť s Bohom.

Odpoľudnie bolo rezervované práci v skupinách.

7. mája 2001

Tento deň bol venovaný analýze evanjelizácie kultúry výkladmi dvoch prednášateľov:

- dopoludnia, Pán Carmelo Paulumno
- odpoľudnia, Pán Marcelo Impériaie

obidvaja z Katolíckej univerzity.

8. mája 2001

V tento deň slávnosti Panny Márie z Lujanu slávil Otec Quintano svätú omšu s niekoľkými kňazmi z baziliky, ktorá nesie to isté meno. Počas nej spieval chorál, zložený z detí a mládeže, a ich spev bol hodný pochvaly. Bol to sviatočný deň, naplnený modlitbou pri nohách Panny Márie. Dom dôchodcov nás pohostil veľmi chutným kreolským obedom. Potom sme šli do mestskej strednej školy, kde nám skupina terajších i bývalých žiakov predstavila Zázrak z Lujanu, po ňom niekoľko tancov, medzi nimi tango!

9. mája 2001

Tento posledný deň sme využili čo možno najviac na výmenu informácií o CIEVI (Medzinárodné centrum vinčenských štúdií) a organizácii vinčenskej rodiny, ako aj na deľbu našich skúseností

z práce nad štúdiom Konštitúcií, ktorú začali v rôznych provinciách.

Pri zhodnotení stretnutia sme všetci vyzdvihli milé prijatie a pozornosť sestier argentínskej provincie.

Naše stretnutie sa zakončilo eucharistickou slávnosťou vo svätyni Zázračnej medaily, po nej sme boli pozvané kňazmi Misijnej kongregácie na bratské agapé.

Celé stretnutie zostane vryté v našich srdciach. Treba tiež zdôrazniť srdečné ovzdušie, ktoré tam vládlo, liturgické slávnosti: Eucharistia, laudy a vešpery, pripravené rôznymi krajinami – čo nám pomáhalo k vrúcnejšej modlitbe – a napokon večere s rekreáciou, pri ktorých nám mnohé sestry pripravili milé chvíle komunitného uvoľnenia vďaka ich rozmanitým talentom.

Vizitátorky a radkyne južnej Ameriky a Karíb sa snažili vypracovať niekoľko hlavných línií činnosti, ktoré chceli zdôrazniť po svojom návrate do svojich provincií. Tieto smery činnosti sú už prítomné v *Novom ohni* a v poslednom dokumente zo stretnutia vizitátoriek a formátoriek, ktoré sa uskutočnilo v Bogote od 1. – 9. mája 1998.

1. Pastoračná línia

- a) posilniť formáciu laikov, podať im pevné zásady v oblasti biblickej, vinčentskej a misionárskej; viesť ich v ich osobnom procese ľudského a kresťanského rastu.
- b) Posilniť postoj počúvania, úcty a dialógu k osobám, ktoré majú iné vierovyznanie alebo presvedčenia, spoločne realizovať projekty v prospech chudobných.
- c) Osobne sa formovať a informovať o ekumenizme, aby sme mohli usmerňovať a viesť aj druhých. V oblasti ekumenizmu lepšie využívať možnosti navrhované Cirkvou.

2. Formačná línia

Oživiť dynamiky, ktoré udržujú našu vernosť:

- a) Voči sekularizácii, strácaniu zmyslu pre Boha a vládnucemu individualizmu:
 - Znovu vytvoriť komunity zakorenené v Ježišovi Kristovi, ktoré sa vedú deliť o svoje skúsenosti s Bohom
 - a žiť spoločnosť v dialógu a v rozlišovaní, vo vzájomnom postoji služobníck mobilizovaných tvorivými, realistickými, náročnými a zhodnocovanými komunitnými plánmi. (*por. Nový oheň*)
- b) Voči konzumnej spoločnosti
 - S väčšom naliehavosťou sa podujat' na jednoduchý a striedmy životný štýl, na život v blízkosti chudobných, stávajúc sa tak evanjeliovým znamením uprostred konzumnej spoločnosti (*por. Nový oheň*)
- c) Voči pokušeniu aktivizmu, chceme sa vrátiť k vytváraniu potrebných priestorov pre:
 - Hlboké rozjímanie, ktoré nás vedie k pravej skúsenosti s Bohom
 - Tvorivé a dynamické liturgické slávnosti
 - Štúdium a život podľa Božieho slova
 - Komunitné uvoľnenie
 - Kvalitná služba v postoji služobníck.

S pohľadom na tieto reality sme pobádané zdôrazniť počiatočnú a stálu formáciu v našich provinciách a zaradiť tieto záväzky do našich provinciálnych a miestnych plánov.

Sestra Teresita NUÑEZ
dcéra kresťanskej lásky

Provincia Francúzsko – Sever

Utečenci v Sangatte

Sestra Veronika PIGEON
dcéra kresťanskej lásky

Sangatte je mestečko pri meste Calais. Tadeto od roku 1999 prešlo viac ako 15 000 utečencov, predstavujúcich 100 národností (iracká, afganistanská, albánska, kurdská, rumunská, atď). V centre, spravovanom Červeným krížom je poskytnuté prístrešie, strava a každodenná starostlivosť 800 až 1000 osobám. Všetci, alebo skoro všetci, čakajú na príležitosť prejsť do Anglicka. Odborníci Červeného kríža a dobrovoľníci sa stále prítomní a podávajú im pomocnú ruku: jubileum v skutkoch pokračuje aj po zatvorení Svätej brány.

Niekoľko historických údajov o tomto centre, ktoré v súčasnosti spravuje Červený kríž

1999

Apríl: príliv utečencov z Kosova. Podprefekt mesta Calais zhromaždil kolektív urgentnej pomoci pre utečencov (CSUR). Otvorili hangár, neskoršie bol zatvorený.

Jún – august: potravinová pomoc rozdeľovaná na stanici, neskoršie v jednej ulici. Príliš mnoho ľudí. Príchod žien s dojcami a deťmi.

August – september: otvorenie, neskoršie zatvorenie Centra v Sangatte; tlak asociačného hnutia, dobrovoľníkov a kolektívu (CSUR) s Emauzami

24. septembra: opätovné otvorenie Centra v hangáre, už nepoužívanom pre Eurotunnel. Správa je zverená národnému Červenému krížovi, ktorý zamestnal 40 platených pracovníkov. Dobrovoľníci naďalej zostávajú prítomní pri utečencoch.

2000

Apríl: sprísnenie kontrol.

Jún: kresťania z Calais si vytvorili Stanicu – Emigrant. Stretávajú tiež Angličanov v Deal.

Júl: LDH (Liga za ľudské práva) spolu s CSUR, Červeným krížom, dobrovoľníkmi hodili do mora 58 ruží na spomienku 58 Číňanov, nájdených mŕtvych v kamióne v Dover.

Vianoce: veľká mobilizácia kresťanov, pričom Stanica – Emigrant poskytuje prístahovalcom jeden večierok.

Jubilejný rok sa skončil: bol rokom milosti aj pre utečencov? Na prvý raz by som povedala, že "NIE". Tváre sú poznačené beznádejou, predovšetkým v apríli 2000 po zmene zákonov v Anglicku a odvtedy zosilnením kontrol v decembri; teraz sú utečenci v centre Sangatte počas viacerých týždňov, dokonca mesiacov. Niektorí mládenci o veku 20 až 28 rokov prišli mi zovrieť ruku s plačom a slovami: *"chcem zomrieť"*, *"nemám nikoho na svete"...* Čo sa týka ich situácie, existuje tu právnicke prázdno.

Nikto sa nechce k nim priznať. Tí, ktorí by chceli zostať vo Francúzsku, strácajú odvahu kvôli mimoriadne dlhým vybavovaniam dokladov, často končiacich zamietnutím. Pre týchto utečencov nie je mysliteľné, aby sa vrátili do svojej vlasti. Neutiekli z nej pre nič za nič, nie nadarmo neznášali toľko utrpení. Závisia na "mafiáckych" prevádzачov cez hranice, ktorí vlastne robia obchod s ľuďmi, a nanešťastie utečenci sa nemôžu bez nich zaobísť; samotným je nemožné pustiť sa takej "okružnej cesty", ale za akú cenu!!!

Je tu Nádej

Možno však poznamenať niekoľko prvkov Nádeje: napriek ich biede, vedia sa ešte usmievať a aj tancovať, skonštatovali sme to počas vianočného večierku, strávenom spolu s nimi. Napriek odlúčeniu od rodiny, nedostatku činnosti a školskej dochádzky pre deti..., zachovávajú si veľkú životnú energiu a Nádej v lepšiu budúcnosť. Väčšina z nich sú veriaci. Nájdu si čas na modlitbu päťkrát za deň; prežívali čas ramadánu (mohamedánsky pôst), hoci kvôli svojej situácii ho nemuseli zachovať. Skupina Červeného kríža rešpektovala ich voľbu; táto situácia bola pre nás svedectvom.

Možno tiež poznamenať, že podmienky bývania a prijímania, zaručené a spravované Červeným krížom od otvorenia hangáru, neprestávajú sa stále zlepšovať. Prijatím dobrovoľníkov je tu možnosť prežívať isté dopĺňanie: naše malé jadro, na začiatku zložené z piatich osôb, ešte pri príležitostných prechodoch, premenilo sa za necelé dva mesiace na skupinu dvadsiatich dobrovoľníkov, ktorí zaisťujú podľa poradia prítomnosť pri deťoch.

Blízkosť kresťanov

Zo strany kresťanov, niektorí sú platenými zamestnancami skupiny Červený kríž, záleží im na utečencoch a usilujú sa stretávať sa s nimi aj mimo materiálnej služby. Od začiatku tohto migračného prílivu v kolektíve pochopili, že je to ich úloha; aj zo strany miestnej cirkvi v Calais cítili oporu. Niektorí zastupujú Cirkev uprostred týchto mohamedánov so starosťou rešpektovať ich vieru. Počas dlhých mesiacov prichádzali mnohé iniciatívy zo strany kresťanov: účinná pomoc pri organizovaní stravy, keď boli utečenci ešte na ulici; vydávanie spravodajcu určeného kresťanom v Calais, s priáním otvoriť kostol k prijatiu utečencov, ak by nemali žiadnu inú možnosť; deň "solidarity" k vzbudeniu citenia u obyvateľov; utvorenie "Stanice – Emigrant"; zorganizovanie stretnutia v Anglicku s inštitúciami za Lamanšským prielivom; články v novinách proti rasizmu; rôzne svedectvá; príhovory k deťom na Vianoce; vianočný večierok otvorený pre všetkých...

Kedy budú uznaní?

Mnohí muži a ženy dobrej vôle z nášho kraja sme si položili otázky typu:

- Kedy sa budú môcť pohybovať slobodne ako celkom ľudské bytosti?
- Netrpeli už dosť dlho?
- Kedy im bude navrátená ich totožnosť?

- Kedy budú uznaní?
- Ktorá krajina ich prijme?
- Kto im otvorí skutočnú, konkrétnu budúcnosť?
- Čo robí Európa?
- Ako sa môžeme my, kresťania – dobrovoľníci, zapojiť k začiatku hodnotenia tejto situácie a navrátiť cudzincovi jeho celkovú dôstojnosť? Tak, ako povedal Azis, Kurd z Iraku: *"Dnes som to ja, zajtra možno ty..."* Ježiš povedal: *"Čokoľvek ste urobili jednému z týchto mojich najmenších bratov, mne ste urobili."* (Mt 25, 40)

Prínos tohto stretnutia s emigrantmi v Sangatte

Bola som hlboko zasiahnutá biedou osôb, ktoré som stretla v Sangatte. Prajem si, aby sa na týchto mužov a ženy nezabudlo.

Títo emigranti nie sú chápaní ako ľudia. Sú považovaní za nelegálnych, pretože nemajú doklady, nemajú identitu: akoby neexistovali.

Zo strachu, ktorý ma ovládal na začiatku, som prešla k dôvere; šla som smerom k nim. Rozprávali mi mnohé dôvernosti. Niektorí ma žiadali, aby som ich naučila po francúzsky a to bola príležitosť, pri ktorej mi vypovedali svoju minulosť. Vždy som všetko vložila na dôveru, preto som nikdy nebola sklamaná alebo oklamaná. Mohla som oceniť a spoznať bohatstvo ich ľudských vlastností: rešpekt, ohľaduplnosť, deľbu a vzájomnú pomoc. Prežila som intenzívne chvíle priateľstva s nimi.

Toto nečakané stretnutie s emigrantmi zmenilo môj život a život našej malej komunity. Lepšie som prežívala a pochopila dohlbky Kristovo Vtelenie. Mám rada týchto ľudí ešte skôr, ako sa s nimi stretnem; mám dojem, že prežívam tak trochu to, čo Kristus cítil k nám. Teraz tvoria súčasť môjho života, už nemôžem žiť tým istým spôsobom, ako predtým. Otvorili mi svet a vzbudili vo mne túžbu stretať a poznávať cudzinca ako môjho brata.

Medzi emigrantmi som predovšetkým prítomná, aby som ich počúvala a poskytovala rôzne služby. "Zhumanizovali" ma vďaka cene, ktorú dávajú životu; Dali mi možnosť uvedomiť si neoceniteľnú hodnotu tohto ľudského života, dôležitosť tých najmenších gest, ktoré sa stávajú slovami, keď nerozprávame tým istým jazykom. Avšak opäť som sa pustila do angličtiny za pomoci kaziet, aby som ich lepšie porozumela a pochopila. Dali mi možnosť zmerať cenu slobody a pokoja.

Väčšina z nich sú mohamedáni, ale vedia, kto som a veľmi často sa ma pýtajú na moju vieru v Boha. S niektorými z nich som mala hlboké rozhovory a dokonca spoločne sme sa modlili. Viacerí si priali prísť na svätú omšu s nami; mali možnosť prežiť rôzne kresťanské skúsenosti: birmovanie, svätú omšu v obyčajný deň, Vigíliu Božieho narodenia, otvorenú pre všetky národnosti a vyznania, skutočnú slávnosť Zjavenia Pána. Niektorí prichádzajú na modlitbu do kostola v Sangatte a píšú úmysly modlitieb vo svojom jazyku. Niekedy sme boli spoločne pri jedle; spoločne prosíme Pána o požehnanie a ak zabudnem, pripomenú mi to. S naliehaním ma prosia, aby som sa za nich modlila, na každého pamätala menom, ktoré mi napíšu. Bola som hlboko spojená s nimi v ich modlitbe: **"Boh je Veľký!"** a potom sme sa spoločne rozprávali o tejto skúsenosti.

Po vianočnej vigílii mi dvaja Iránci povedali: *"Tento sviatok je pre všetkých ľudí na svete veľký sviatok. Táto večerná modlitba spojila mohamedánov, židov a kresťanov k sláveniu Vianoc, ktorý padol na to isté obdobie, ako koniec ramadanu, čo je veľmi udivujúce. Ale pomohlo nám to spoločne sa modliť k jedinému Bohu. Všetci sme boli slobodnými mužmi a ženami."*

Stretnutie sa s cudzincom pri týchto migračných prílivoch je možnože šancou pre nás, kresťanov. Kladie nám otázky a hýbe nami, pozýva nás, aby sme žili podobnosťou o dobrom Samaritánovi: *"postaral sa o neho.."* (Lk 10, 35), aby sme sa stali bližnými a citlivými, pretože i ja potrebujem cudzinca, ako on potrebuje mňa. Je to skúsenosť, ktorá nám dáva spoznať trochu lepšie nášho Boha ako celkom Iného.

Sestra Veronika PIGEON, DKL

Sestra Rozália Rendu
alebo
Láska v akcii v Paríži v XIX. storočí

Claude DINNAT

Sestra Rozália, výnimočná dcéra kresťanskej lásky, zasvätila celý svoj život službe chudobným.

Počas viac ako päťdesiatich rokov horlivo, s dynamizmom a účinne slúžila v jednej štvrti Mouffetard, najbiednejšej z celého Paríža v tej dobe, v tom istom dome, kde bola predstavenou. Túto jej službu obdivovali všetci od najchudobnejších po najmocnejších.

Spolu s ňou ožívujeme jedno z najpohnutejších období francúzskych dejín, ktoré od Revolúcie po II. cisárstvo premenilo spoločnosť a vyvolalo zrod sociálneho uvedomenia u katolíckej inteligencie a niektorých klerikov. Za podpory sestry Rozálie tiež vznikli Konferencie svätého Vincenta de Paul.

Táto dcéra svätého Vincenta nebola ušetrená od vzbúr, revolúcií, alebo epidémií cholery. V týchto osobitne dramatických situáciách prejavila silný charakter a príkladnú odvahu, čím povzbudzovala svojich súčasníkov. Jej žiarivá viera, dôvera v Boha, pokora, súcit k slabým a opovrhovaným: všetko v jej obetovanom živote je známkou veľkej duše, zachytenej Božou milosťou.

Proces jej blahorečenia sa začal v roku 1953 a pokračuje v Ríme.

Claude DINNAT sa narodil v r. 1938. Ako profesor II. stupňa škôl, neskôr vedúci v odbore národného školstva, vydal vo vydavateľstve Casterman v r. 1980 *Dospievajúci z betónu*. Dosiadol akademickú hodnosť licenciátu a v rámci formácie laikov na Katolíckom inštitúte v Paríži rôzne záväzky v cirkevných a sociálnych štruktúrach ho viedli k záujmu o apoštolát sestry Rozálie.

Sestra Rozália Rendu alebo... od autora Claude DINNAT, vydavateľstvo Harmattan, apríl 2001, 130,- FF.

Júl – August 2001

O b s a h

ŽIVOT SPOLOČNOSTI

Zvláštna informácia týkajúca sa publikácie článkov
v budúcich číslach Ozvien po Vincentskom me-
siaci Otcov Direktorov 1

Predstavenie Spoločnosti dcér kresťanskej lásky
svätého Vincenta de Paul
Matka Juana Elizondo, generálna predstavená 2

Misijná spoločnosť a Bratstvo
Otec Fernando Quintano, generálny direktor 22

SVEDOK VINCENTSKEJ RODINY

Dekrét o hrdinských čnostiach ctihodnej Božej služobnici
Sestry Rozálie Rendu, dcéry kresťanskej lásky svätého Vincenta
de Paul (1786-1856), Rím, 24. apríla 2001 40

AKTUALITY Z PROVINCÍÍ

Provincie južnej Ameriky a Karíb:
9. stretnutie vizitátoriek a radkýň
Buenos Aires (Argentína) od 1. – 9. 5. 2001
Sestra Teresita Nuñez 47

SVEDECTVO

Provincia Francúzsko – Sever:
Utečenci v Sangatte
Sestra Veronika Pigeon 54